

BOZKURT

Ağustos 2004

8. Sayı

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR !

*Türk Vatanı
bölünmez bir
bütündür
parçalanamaz*

K. Atatürk

www.turan.tc

SAFED RAHDANINE KUTLU OLUN

Adalar Denizinden Altayların daha
ötesine kadar bütün Türk gençliğine....

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Izdırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir aczdır göz yaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilmekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dolu dizgin yaparken ülkeye doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meysus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıksa bir göğüse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederekten gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırga içinde biteceksin.

Kızıl Elma uğrunda kılıç çekince kından
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırından.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "Hayat" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın eşisini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş...Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında.

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alını kara;
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
"Çanakkale" ufkunda, "Sakarya" toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan palavra...
Doğru sözü "Kül Tegin" kitabesinde ara...
Lenin'den bahsederse karşında bir maskara
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırlından sök, çıkar!
Döşegün kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı'nda...

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsün bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Izıtrabı kanına kat da göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
Ağustos 2004

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet HACOĞLU
Atilla İDİL
MURAT TÜRKMENATA

Mali İşler Sorumlusu

H. Ağahan AKIN

Tanıtım Sorumlusu

Atilla İDİL

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: 30 Ağustos

4 TÜRKÇÜLÜK

H.Nihal ATSIZ

6 TUTUNMAK

İsa Akif YÜMNÜ

8 YA DEVLET BAŞA, YA KUZGUN LEŞE !

Ozan RUHSATİOĞLU

10 KUDUZ KÖPEK

Oğuz KARAHAN

16 TÜRKÇÜ'NÜN ÇİLESİ

Hüseyin MÜMTAZ

20 HÜKÜMETİN HIZLANDIRILMIŞ GİDİŞİ

Ahmet HACOĞLU

21 UNUTULAN TÜRK YURDU

Atilla İDİL

24 TÜRKÇÜLÜK BAYRAĞI

Nejdet SANÇAR

25 ERZURUM KONGRESİ'NİN 85. YILDÖNÜMÜ

Oğuz KARAHAN

26 4857 SAYILI YENİ İŞ KANUNU

Ferhat BIÇKINOĞLU

29 KİTAP TANITIMI

30 TÜRK YİĞİTLERİ

www.turkyigitleri.com

TÜRKÇÜLÜK

TÜRKÇÜLÜK milliyetçiliğinin adıdır. Kelimenin sonundaki ek, yerine göre, mensupluk, sevgi, taraftarlık gösteren bir ektir. Türkçülük de Türk sevgisi ve taraftarlığı demek olduğuna göre, kelime, yerinde kullanılmıştır. Başka milletlerin Türk taraftarlığı ve Türk sevgisi bu kelime ile ifade olunamaz. Zaten başka milletlerin Türk'ü sevmesi de gerçekten bir sevgiye değil, geçici bir nezakete, çıkara, siyasi zaruretlere işaretler. Türk'ü, gerçek olarak, Türk'ten başkası sevmez.

Türkçülük bir ülküdür. Ülküler, milletlerin manevi gıdasıdır. Ülküsüz milletlerin en talihlisi dahi silik ve sönük kalmaya mahkumdur. Eğer bu millet talihli de değilse, onun sonucu yenilmek, ezilmek, hatta yok olmaktır.

Ülküler, gerçekte hayalin karışmasından doğmuş olan, düne bakarak yarını arayan, milletlere hız veren ve uğrunda ölünen büyük dileklerdir. Milletler, ölebildikleri kadar yaşama hakkına sahiptirler.

Türkçülük, büyük Türkelinde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hakimiyeti ve bağımsızlığı ile Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.

Bu ülke, geçmişte, birkaç kere gerçekleşmişti. Büyük Türkçülük ülkesi ve inancı ile yetişen gençlik sayesinde yarın yeniden gerçek olacaktır.

Türkçülük, dün bir kaynaktı; bugün çaydır. Yarın coşkun bir ırmak olacak ve önünde yabancı duygu ve düşüncelerden gelen bütün engeller yıkılacaktır.

Türkçülük, dört kaynaktan geliyor:

1. Kökü çok eski olan ve Türk uruğunun şuuraltında yüzyıllardan beri yaşayan milliyetçilik;

2. Tanzimat'tan sonra, Avrupa'daki milliyetçiliklere benzeyen halkçı bir hareketin bizde de tatbik olunmasını isteyen milliyetçilik hareketi;

3. Devletimizin içindeki yabancı unsurların ihaneti dolayısıyla doğan tepki;

4. Türklerin 200 yıldan beri çektikleri büyük sıkıntılar.

Bu dört kaynaktan gelen düşünceler birbiriyle kaynaşıp yoğrularak bugünkü Türkçülük ortaya çıkmıştır. Türkler, Türkçülük ile güçlenecek, kurtulacak, ilerleyecek, yükselecektir.

Bir millet yükselme iradesini taşımazsa, kendine güveni olmazsa, başkalarını taklitten başka bir şey yapamazsa, geçmişiyile övünmezse, başkalarından üstün olmak istemezse, ülke için ölümü göze alamazsa, savaştan korkarsa, o millet içinden çürümüş demektir.

Bugün ülküler ve kahramanlar çağında yaşıyoruz. Geçmiş haklara dayanılarak davaların öne atıldığı, hesapların görüldüğü günlerdeyiz. Kan çağlayanları, kılıç şakırtıları ve gülle sesleri içinde yarının neler hazırladığını bilemiyoruz. Bu kasırga arasında, milletlerin yalnız geçmişlerini hatırlayarak milli ülkülerine yapıştıklarını görebiliyoruz. Geçmiş olmayan, yahut olup da unutan, milli ülkesi bulunmayanlar devriliyor.

İnsanlığın tarihinde büyük kasırgalar eskiden zaman zaman gelip geçirdi. Gitgide bu kasırgalar sıklaşıyor. Bu gidişle tarih, ebedi bir kasırgadan ibaret kalacak gibi gözüküyor. Bugün ayakta kalabilmek için eskisi kadar sağlam olmak yetmiyor. Çok güçlü, çok sağlam, çok sert, çok yürekli olmak gerekiyor. Bunun da bizim için birinci şartı, Türkçülük ülkesine sıkı sıkıya yapışmaktır. Şaşırın, ürken, sapıtan milletleri, tarih bağışlamıyor.

Türkçülük ülküsü bizden amansız bir görev ahlakı istiyor.

Subay hiç yorulmadan altı saatlık talimini yaptırırsa, öğretmen bıkmadan öğreticilik işini yaparsa, memur sinirlenmeden halka kolaylık göstermeye devam ederse, doktor her şeyden önce yurttaşlarının sağlığı ile ilgili olursa, öğrenci her şeyden önce dersini bellemeye çalışırsa ve bütün görevlerle rütbelar arasında ne caka, ne gösteriş, ne dalkavukluk, ne de ilgisizlik olmadan bir ahenk kurulursa, aşağıdakiler yukarının buyruğunu ukalalık saymaz, yukarıdakiler de aşağının doğru ihtarlarına kızmazlarsa, bütün karşılıklı işlerde, görüşme ve konuşmalarda ne ikiyüzlülüğe kaçan nezaket, ne de kabalığa kaçan sertlik bulunmazsa, görevin bizden istediği şey yapılmış olur.

Gerçekten Türkçü olmak kolay değildir. Her önüne gelen Türkçü olamayacağı gibi, her Türkçüyüm diyen de Türkçü olamaz.

Her Türkçü, bulunduğu yerin görevini inançla yaparsa, Türkçülük ülküsü sağlamlaşır. Türklük güçlenir.

Türkçülerin ilk işi, görevlerini, arınmış gönül ve inanmış yürek ile yapmaktır.

DESTAN

O zaferler getiren atların
Nalları altındanmış;
Gidişleri akına,
Gelişleri akındanmış.

Yolları eline dolıyan
Beldeler, ülkeler avlıyan
Süvarileri varmış ki,
Oğuz, Bilge, Süleyman'mış.

Bize bin yıllık armağan
Şu parıltı kılıçlarından
Ve şu serin, kuytu gölge
Kanadlarındanmış.

Kimi kılıç dövülen al külçeden,
Kimi güllerin al açtığı bahçeden,
Kimi dağların yoğrulduğu
Şu mor yığındanmış.

Tufanında, borasında,
Gürüldemiş gökler...
Ve yerle gök arasında
Dağlar kımıldanmış...

Gönül vermişler aya;
Hükmetmişler toprağa, suya...
Tanrıyla akrabalıkları
Yakındanmış.

Zembereğini kuran
Onlarmış bu dünyanın...
Onlar ki kurt doğuran
Obaların kanındanmış.

Ve zaferler getiren atların
Nalları altındanmış.

TUTUNMAK

Fikirlerimizi kâfalarımıza bağlayan değerlerimiz, inançlarımızdır. İncamız kesin ve çetin bir düşüncedir. Bu ve Yâsin Fikirlerimiz beynimizin çatısına çelik halatlarla tutunmuştur adeta...

Hâl bu ki inançlarımız donmuş bir su birikintisi kadar kırılgansa, fikirlerimiz ve biz-inanmak istesek de istemesek de- yaşama dair her şeye ancak pamuk iplikleriyle tutunuyoruzdur. Kesin bir incanın kararlılığı ile varsayılan her türlü kuramı, yok olan ve çoğunlukla yok sayılan bir sezgiye değişebiliyorsak eğer, her ne olursak olalım sırtımız yere gelmeyecektir.

Tıpkı ölümden korkmanın ne olduğunu bir türlü bilemeyenlerin kaybetmedikleri meydan muharebelerinden sonraki, ölmek ya da kalmak bilincinin eşitliğinde kurulan zoraki felsefenin tarihi nâmağlubiyetine tutunarak sonsuz olmaları gibi.

İçinde yaşadığımız sahte evrenin tüm yapı taşlarına birer birer vuran ışık gözümüze çarptıktan sonra beynimize şeklin ne olduğunu her nasıl gayr-i iradi olarak bildiriyorsa, yani biz her nasıl, neredeyse her an gündelik bir ezberi tekrar ederek sürdürüyorsak hayatımızı, gerçek evrende hesaplar bizim yaşadıklarımızın tam aksine oldukça iradi bir şekilde yapılıyor. Biz hayatı ezberlerken, rolümüz birilerinin çıkarlarına hizmet için yazılıyor. İçine dahil olduğumuz kalabalıklar da ömürlü kıfayetleri gereğince kendileri adına alınmış kararların bilinçsiz uygulayıcısı oluyorlar.

Arkasında bir dünya devinin finansman desteği olan bir tarikat şakirdinin bilinçsizce, Allah'a iman etmişçesine, inandığı hazreti gibi, kapitalizm çağının para baronlarına hizmet eden küçük çapta çıkar sahibi bir piyonun, patronlarının dev çıkarları için istedikleri çok uluslu birlikteliklerin masumiyetine inandığı gibi, ya da tüm iradesiyle sosyal adaletin sağlanması için alanlarda yıllarca bağırarak, bir anti-empyristin paranın rengini ve kokusunu almaya başladıktan sonra sol duyusunu yitirip, paranın gücüne inanmaya başlaması gibi...

Satın alınabilen küçük çıkarların terazisinde, insan oğlunun zaafları genelde nedense fikirlere, inançlara ve mutlak doğrulara ağır basabiliyor.

Bilincimizi korumak mecburiyetindeyiz. Evrende olan biteni, sadece ışığın şekillere vurduktan sonra göz bebeğimizden beynimizin sinir merkezine giden o hızlı yol üzerinde değerlendirip, kalitesiz bir idrakin dillendirdiği cümleleri konuşursak, -ki buna konuşmak denmez kusarsak, çok gelişmiş bir yaşam formundan üst bir mertebede değildir.

Hayatı anlamanın ve öğrenmenin yolları vardır. Hayatı ve hayatın içinde gelişen her türlü karmaşık süreçleri çözümlenebilmenin yöntemleri vardır.

En bilinen ve en basit yöntem düşünmektir. Kendini değil, evreni düşünmek, insanları değil, sistemi düşünmek, statükoyu değil gerekirse devrimi düşünmek.

Beyni titizleştiren ve iyiyi kötüyü ayırt etme yeteneğini geliştiren uğraşlara yönlendirmenin hiçbir mahsuru yoktur. Edebiyatın, bilimin, sanatın ve hatta felsefenin ne olduğu hakkında fikir sahibi olmaya başlayan bir insan farkında olmadan savaşmayı da öğreniyordur.

Kalabalıkların fikri çeşitliliğini arttırırken aynı zaman da kalabalıkların niteliğini de arttıran bu ve benzeri uğraşların, toplum indinde muteber sayılmaması da, oynanan rolün bir gereği, yazılan acı senaryonun acı bir parçasıdır.

Günümüz savaşlarını piyadeler değil, kurmaylar veriyorken...

Kalabalıkları çağdaş düşüncenin enstrümanların-dan uzaklaştırmak, gerek insani, gerek milli gelişimin önünü kapatacaktır.

Gerçekçi olup, topluma methiyeler düzmek topluma atılacak en büyük kazıktır aslında...

Gelişimin hangi evresinde olduğunu bilmeyen kalabalıklar, emeklerken koştukları, yürürken uçtuklarını, koşarken ısınlandıklarını zannederler, hâl bu ki büyük olasılıkla yerlerinde sayıyorlardı.

İşe edebiyattan başlamalı...

Hem de edebiyatın en hamasisinden... Şairlerini, yazarlarını yitiren toplumlar medeniyete hiç bir yerden tutunamazlar.

Şairleri ve yazarları olmayan toplumların aydınları, hatipleri toplumu yeri geldiğinde uyarma vazifesini adam gibi yerine getiremezler.

Kalemi milli harfleri yazan bir şairin ya da yazarın oluşturduğu bilinç alt yapısı olmadan, aydın ya da hatip anlaşıla bilemez.

İnfial gerekir, itidalle cevap görürsünüz, itidal gerekir, infialle...

Bu yüzdendir ki işe edebiyattan başlamalı.

İnançlarımızı geri kazanmak için, hayata adam akıllı tutunmayı öğrenmek için, zaaflarımızı tanımak için yazmalı, düşünmeli, kurmalı...

İnanmayı öğrenmek için ve pekleşmiş inancımızla yeri geldikte ölümden korkmamak için, hayata tutunmanın yöntemlerini uygulamalıyız.

Hele ki Türk isek.

Türk edebiyatı gayr-i Türk menşeli bir kaç müellifin harc-ı alem herzelerine düşmeye lâyık değildir.

Tıpkı Türk toplumunun bizim kanımızdan olmayanlara bir çeşit post modern getto ile cebren yönettilmesi gibi....

Üç milyona kitabını sattıran ırz düşmanları her kişi okusun, evler edebiyatsız kalmasın diye kokuşmuş saplantılarını eser diye millete yuttururken, milletperverler yazamaz olmuş.

Türk çocukları davranın kalemlere, bu millet sizin, bu milletin bilincinden de ne yazık ki siz sorumlusunuz.

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN !

TÜRK'ÜZ TÜRKÜ ÇAĞIRIRIZ

Dünya dolsa şarkıyılan
Türk'üz, türkü çağırırız.
Yola gitmek korkuyulan
Türk'üz türkü çağırırız.

Türk'üz Türkler yoldaşımız
Hesaba gelmez yaşımız
Nerde olsa savaşıyoruz
Türk'üz türkü çağırırız.

Türklerdir bizim atamız
Halis Türk'üz kanı temiz
Şarkı gazeldir hatamız
Türk'üz türkü çağırırız.

Bayramlarda düğünlerde
Toplantıda yığınlarda
Sıkılınca dar günlerde
Türk'üz türkü çağırırız

Yaylalarda yataklarda
Odalarda otaklarda
Koyun gibi koytaklarda
Türk'üz türkü çağırırız

Su başında sulaklarda
Türk'ün sesi kulaklarda
Beşiklerde beleklerde
Türk'üz türkü çağırırız

Hep beraber gelin kızlar
Bile coşar o yıldızlar
Koşulunca çifte sazlar
Türk'üz türkü çağırırız

İnler Veysel arı gibi
Bülbülleri zârı gibi

Turnalar katarı gibi
Türk'üz türkü çağırırız

Bugün **mütareke** basınında bir bayram havası vardı. İkinci Zırhlı Tugay Komutanı Tuğgeneral **Mehmet Kaya Varol**, bu yılki Yüksek Askerî Şûra'da (YAŞ) emekliye ayrıldı. Ne yapmıştı **MOZAN RUHSATIOĞLU** **Mehmet Kaya Varol** Paşa'da Hırsaklıoğlu'nda serseri sürüsü bu denli sevindi. Hatırlayalım...

Tuğgeneral **Mehmet Kaya Varol**'un başında bulunduğu İkinci Zırhlı Tugay Komutanlığı'nın geçen Mart ayında devletin bazı birimlerine geçtiği , devletin çeşitli birimlerinden istihbarat isteyen yazısı oldukça yankı uyandırmıştı.

Kaymakamlıklara gönderilen istihbarat yönergesinde '**bölücü ve yıkıcı**' faaliyetlerde bulunan kişi ve kurumlar hakkında bilgi toplanması istenmişti.

Haklarında istihbarat bilgisi istenenler arasında AB ve ABD yanlısı kişiler, sanatçılar, yüksek sosyete grupları, Satanistler, Masonlar, azınlıklar, Çerkez, Arnavut ve Çingene kökenli vatandaşlar ve internet grupları da yer almıştı.

Dolayısı ile Varol Paşa'nın "**gereği yapılarak**" emekli edilmesine sevinenler şu kalemlerden oluşuyor ;

1. AB ve ABD yanlısı (mandacı) grup , yani bir bakıma günümüzün Damat Feritleri . Bizim atalarımız vatan müdafaası için varını yoğunu ortaya koyarken kurduğu İngiliz Muhipleri (yandaşları, yoldaşları, yanlıları) Cemiyeti ile İngiliz mandaterliği fikirlerini yayan Oxford'da okumuş İngiliz emperyalizmini benimsemiş **Damat Ferit**'in torunları.

2. Her birinin porno kasetleri piyasada dolaşan "sanatçı" namı kânsör hücreleri.

YA DEVLET BASA, YA KUZGUN LEŞE !

3. Türk Milleti kendi vatanında aç, açık, işsiz dolaşırken Amerika'da bilmem kaçınıcı caddede açılan "Victoria Secret" adlı iç çamaşırı dükkanındaki 800 dolarlık iç çamaşırlardan nasıl sipariş verdiğini bir kahvenin 10.000.000 TL olduğu "Gloria Jeans" adlı mekanda tartışan ama Cumhuriyetin kuruluş tarihini sorsanız afallayacak olan tarihi eser kaçakçısı, zevk manyağı bu dünyaya azgınlık yapmak için gelmiş en güzel ifadesini Atsız Beğ'in Topal Asker adlı şiirinde "**Gerçi salonlarda "yıldız"dı adın , hakikatte fahişesin ey alçak kadın !**" dizelerinde bulan yüksek sosyete mensupları.

4. Kedi düşmanı iblis severler,

5. Atatürk tarafından kapatılan Mason localarının biraderleri, üstadları,

6. Son dönemde ana dilde yayın , ana dilde eğitim hatta toprak talebi ile gündeme gelen Türklükleri sadece nüfus cüzdanındaki kayıtlı ve **işlerine geldiğinde** dillerinin ucundaki yalancı "Türküm!" sözünde olan hatta bir çoğu artık bu yalanı söyleme ihtiyacını dahi hissetmeyecek kadar cesaretlenmiş bağırsak kurtları ve ilk fırsatta İzmir'in işgalinde Yunan ordusunu "**Zito Venizelos**" naraları ile ellerinde Yunan bayrakları ile karşılayanların torunları... **bunamış beyinlere hatırlatmak gerekirse Yunan'ın İzmir'e girişinin bilançosu : 300 ölü 600 yaralı Türk ve yüzlerce tecavüz vakasıdır.**

Başka milletlerin milliyetçilikleri kendi vatanlarında, kendi milletlerinin yükselmesi için ele alındığı zaman elbetteki çok tabii bir haktır. Biz de bu hakka saygı duyarız fakat başka milletlerin milli davaları bizim memleketimizde, kendilerine vatandaşlık hakkı verdiğimiz insanlarca bize karşı çevrilen zehirli hançer haline gelirse buna ancak ve ancak ihanet denebilir. İkinci Zırhlı Tugay Komutanı Tuğgeneral **Mehmet Kaya Varol**'un basından bize yansıdığı kadarı ile yaptığı bu ihanet zinciri hakkında bilgi toplamaktır yani paşamız görevinin bir kısmını yerine getirmiştir.

Ancak kaderi bir nevi seçtiğimiz aylarda lağvedilen azınlıkları izleme komisyonu ile aynı olmuştur.

Ağustos ayı bir Tuğgeneral için Orgeneral Çetin Doğan'ın deyimiyle “ **ya tüm yada güm**” olma zamanıdır ve maalesef kursağından geçen vatan ekmeğinin hakkını vererek Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün “ **Asırlardan beri Türkiye'yi idare edenler çok şeyler düşünmüştür; fakat yalnız bir şey düşünmemişlerdir : Türkiye'yi . Bu düşüncesizlik yüzünden Türk vatanının , Türk milletinin düçar olduğu zararı ancak bir tarzda telafi edebiliriz. O da artık, Türkiye'de Türk'den başka bir şey düşünmemek**” (1) sözlerini emir telakki eden paşamız mütareke basını tarafından gümlenmiştir.

Ağustos ayı zaferler ayı olduğu kadar hesaplar ayıdır da şimdi bir çok kişi 2006'da görevi bırakacak olan Özkök'ten sonra kimin Genelkurmay başkanı olacağı hesaplanmaktadır. Birde Tanrı'nın ve Türk'ün hesabı vardır ...

Türk ordusunda teğmen rütbesinden orgeneral rütbesine kadar yaklaşık 30300 subay görev yapmaktadır. 30300 kişiden elbet bir Mustafa Muğlalı Paşa çıkar ... Zaten bir Türk dünyaya bedel değil midir ? O da çıkmazsa her Türk bir asker olur ve görevini yerine getirir.

Bundan 1383 sene önce 621 yılında bir yaz gecesi aynı şeyler düşünülüyor muydu ?

..... Onbaşı, kılıcını iyice biledikten sonra bir de denemek istedi. Yerden bir ot kopararak kılıcın keskin kıyısına değdirdi. Ot bu dokunuşla kesiliverdi.

Aynı zamanda arkadan bir ses duyuldu: “Kılıcın keskin ama usun da keskin mi?” Yamtar başını çevirmeden cevap verdi: “Sırasında o da keskindir”

- Öyleyse bil bakalım, bu gece yüzbaşı neden bunlu ?

Bu sözleri söyleyen kişi Onbaşı Yamtar'ın yanına çöktü. Bu; Onbaşı Pars'tı.

- İki gün önce Çuluk Kağan'ın önünde yapılan kılıç oyunlarında Yüzbaşı İşbara Alp yenildi. Onun için sıkıntılı duruyor.

- Yüzbaşı kime yenildi?

- Tunga Tigin'e

-Yüzbaşı bunun için neden üzölsün? Tunga Tigin'i kılıçta kimse yenemez ki yüzbaşı yensin. Hem yüzbaşı yenilse de gene bahadırılıkta Tunga Tigin'e denk sayılır. Kılıç oyununda Tunga Tigin, İşbara Alp'i yendiye at yarışında, ok atmada da İşbara Alp, Tunga Tigin'e üstün geldi.

-Peki öyle ise neden sıkılıyor?

Onbaşı Pars birkaç yudum kımız içtikten sonra cevap verdi:

- Binbaşı olacaktı, olmadı.

Yamtar biraz düşündü. Bu sebep onu kandıramamıştı.

-İşbara Alp, binbaşı olmadım diye bunalacak kişilerden değildir... dedi

- Ben de binbaşı olmadığı için sıkılıyor demiyorum.

- Ya ne diyorsun?

- İşbara Alp Binbaşı olmadı. Buna da İ-çing Katun sebep oldu. Yüzbaşı buna kızıyor diyorum.

- Yüzbaşı buna nasıl kızar? İ-çing Katun, Çuluk Kağan'ın karısıdır.

-Karısıdır ama Çinlidir.

İki onbaşı uzun zaman sustular. Dalmış gibi idiler... (2)

**Ya Devlet Başa, Ya Kuzgun Leşe !
Tanrı Türk'ü Korusun**

(1) İsmail Arar, Atatürk'ün Halkçılık Programı , s.24-25 1963

(2) Hüseyin Nihal Atsız, Bozkurtların Ötümü, s.10-11

Türkiye’de ve Azerbaycan’da; “Ermeni milletin hayvanlar alemindeki karşılığı nedir” şeklinde bir kuzumyu araştırması yapılsa çok büyük bir yüzde ile Ermeni’nin köpek olduğu sonucu ortaya çıkacaktır. Bu mevzu şimdilik sadece bir iddia değil fakat humanist aptallar ve kozmopolitler dışında kimsenin bu iddianın tamamen yanlış olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum.

Bildiğiniz gibi köpekler de diğer mahlukat gibi cins cins yaratılmıştır. Ermeni’nin ne cins bir köpek olduğunu bilemiyorum ama nasıl bir köpek olduğunu iyi biliyorum : Ermeni, kuduz bir köpektir.

Bir dönem Türkiye’deki gazeteler arasında baş gösteren ansiklopediler savaşı sırasında evlerimize giren meşhur bir ansiklopedinin “kuduz köpek” tanımını aşağıda bulabilirsiniz.

Kuduz köpek: Hastalık, köpekte çoğunlukla 15-60 günlük bir kuluçka döneminden sonra davranış bozukluklarıyla başlar ve hayvan huysuzlaşır. Ondan sonra çevresi için çok tehlikeli olan saldırganlık hali gelir. Köpek çevresindeki her şeyi ısırarak için saldırır. Gırtlakta gittikçe artan bir felç, havlamada değişikliğe ve fazla tükürük çıkarmaya neden olur. Hayvan 4-5 günde ölür. Tıpta rabdovirüs adı ile anılan bir yapıya sahip olan kuduz virüsünün bahçenizde beslediğiniz köpeğe bulaştığını düşünün. Bazen döverek bazen okşayarak size sadık olmasını sağladığınız köpek bu virüsten etkilendiğinde önce size sonra ailenize sonra da komşularınıza saldırır. Selçuk oğulları hanedanı döneminde döverek, Osman oğulları hanedanı döneminde okşayarak bize sadık hale gelmesini sağladığımız millet-i sadıka Ermeni’ye günlerden bir gün kuduz virüsü bulaştı ve o gün bu gündür Ermeni bizi, ailemizi ve komşularımızı ısırmaya çalışır. Kuduz virüsünü kapmış bir köpeğin iyileşmesi nasıl mümkün değilse, Ermeni de öyle iflah olmaz bir köpektir. **Kudurmuş bir köpekten kurtulmanın tek yolu ise itlafat.**

Kuduz köpek saldırıyor. Durmadan ve dinlenmeden Türklüğü yok etmek için çalışıyor. Hükümet çevresinden ve bürokrasi içerisinden devşirdiği elemanlar da Ermeni’nin emellerine hizmet ediyor. Türkiye’de düşünme yeteneğini henüz kaybetmemiş olan duyarlı ve akıllı kesimlerin, hükümete ve hariciyecilere ikna yoluyla, olmazsa kafalarına vura vura anlatmakla yükümlü oldukları çok mühim bir mesele var : *“Diğer devletlerle, özellikle de komşularla iyi ilişkiye sahip olmak başlı başına bir hedef ya da değer değildir. Sadece, bir “ara amaç”tır. Devletlerin bunun öncesinde ve ötesinde varlık amaçları (temel hedefleri) ve varlıklarına yönelik tehditler (temel tehditler) vardır. Devletlerin önceliği, varlık amaçlarına ve buna göre belirlenmiş uzun vadeli stratejilere uygun davranmaktır. Bu doğrultuda da, mümkün olduğunca daha fazla devletle ve bu arada komşularla iyi ilişkiler içinde olmak hedeflenmektedir. Ama, ne olursa olsun, tüm komşularla iyi ilişki içinde olunacak diye bir kural da yoktur. Bir devletin, varlık amaçları gerektirdiği ya da kısa, orta veya uzun vadeli stratejilerine uygun olduğu ölçüde, bir veya daha fazla devlet ile, bu devlet veya devletler komşusu veya komşuları dahi olsa iyi ilişkiler içerisinde olmaması, hatta yoğun bir gerginlik yaşaması da mümkündür. Nitekim, devletlerin komşularıyla, hatta çok uzağında bulunan başka devletlerle, çıkarları nedeniyle savaşa girmelerinin, yakın tarihimizde pek çok örneği bulunmaktadır.”* [Alıntı: Türkiye-Ermenistan İlişkileri Raporu 2004 - TUSAM]

Gelin görün ki, hükümet ve hariciye çevresi bu apaçık gerçeği unutarak veya unutmak isteyerek herkesle iyi geçinmek, husumetleri bir kenara bırakmak noktasında düşmana taviz vermektedir. **“Stratejik ortağımız emrettiler”** 80.000 domuzcuğu Diyarbakır’a doldur, **“IMF krediyi kesecek”** İsrail’e Manavgat suyunu sudan ucuz devret, **“Milan maçına bilet lazım oldu”** Berlusconi’ye Aycell’i ver, **“AB’den tarih alacağız”** Kıbrıs’ı ver gitsin, **“Yunanistan’a jest olsun”** Kırklareli’ndeki 33. Zırhlı Tugayı lağvet, **“Fransa’yı da memnun etmek lazım”** ihalesiz pazarlıksız Airbus siparişi ver.

“Avrupa Birliği Türkiye’ye tarih verecek fakat bu Ermeni lobileri önümüzü tıkmıyor” Karabağ’ı Ermeni’ye bırak-Akyaka sınır kapısını aç, vesaire vesaire...

Devlet böyle yönetilmez! Düşmana taviz verilemez, ona taviz değil dalalet denir. Dosta da taviz verilemez, çünkü dostlar arasında taviz mevzu bahis olmaz. Düşmana da dosta da taviz verilemeyeceğine göre sözün doğrusu şu olmalıdır : “Taviz Verilemez !”

Avrupa ve Amerika’da güçlü bir yapıya sahip olan Ermeni lobisinin varlığı sebebiyle çeşitli zamanlarda Türkiye’nin sıkıntıya girdiği doğrudur. Lakin sıkıntıdan kurtuluşun çaresi düşmana taviz vererek dalaletle kapılmak değil, bilakis Türkiye’nin Ermeni gibi 10 tane millet bir araya gelse dahi dize getirilemeyecek kadar güçlü olduğunu bilmek ve dünya siyasetinde etki sahibi büyük bir devlete yakışan kararlılıkta hareket etmektir. Komşuluk, ticarî ilişki, Batı’nın istekleri gibi ucuz gerekçelerin öne sürülmesiyle üzerlerindeki vebali ortadan kaldırmaya çalışanlar; Türkiye’nin diğer tüm dış ilişkilerinde olduğu gibi ikinci sınıf ve daha kötüsü buyruk veren değil buyruk alan, boynu hep bükük kalan, bu sebeple başına çuval bile geçirilebilen bir ülke olmasında parmakları olan ve artık dışarıdan kumanda edildiklerini alenen görmüş olduğumuz kişilerdir.

Son günlerde Akyaka sınır kapısının açılması yolunda çeşitli odakların hükümete telkinlerde bulunduğu ve ampul partisinin ileri gelen bazı idarecilerinin de kapının açılmasına olumlu baktıklarının bilgisi, konuya hassas olan Türkçü ve millici kesimlere ulaşmaya başladı. Hatta Akyaka sınır kapısının sessiz sedasız fakat kontrollü olarak yeniden faaliyete geçirildiği de gelen bilgiler arasındadır. Ermeni sınırı konusunda basında uygulanan karartma sebebiyle kapının açılıp açılmadığını kesinkes bilmiyoruz fakat ampulcülerin kapıyı açma niyetinde olduklarından çok eminiz.

Kapının kapalı oluşunun başlıca sebeplerini birazdan ayrıntıları ile inceleyeceğiz fakat şimdiden söylemekte fayda var ki; bu sebeplerin bir teki bile feri sönmüş patlak ampulün kapıyı açmasını engelleyecek ehemmiyette görülüyor. Asıl tehdit buradadır.

Terörist Devletin Bağımsızlığı: Ermenistan dünyanın en teşkilatlı terörist devletidir. Ermeni’nin genetik kodları içerisinde anarşizm ve terör hep var olmuştur.

Doğu Anadolu’yu kan gölüne çeviren, Çukurova’da tarihin kaydettiği en vahşi cinayetleri işleyen Ermeni teröristlerin torunları 1970’lerde karşımıza ASALA olarak çıktılar, onlarca diplomatımızı kahbece katlettiler.

1980’lerde Azerbaycan’a ait olan Dağlık Karabağ’ı – henüz Sovyetler yıkılmamışken – kendi sınırlarına katmak istediler. 1 Aralık 1989’da Ermenistan meclisi bu kararı aldı fakat yürürlükte olan SSCB anayasasının engeline takıldı. Aynı meclisin 23 Ağustos 1990’da kabul ettiği Bağımsızlık Bildirgesi’nin 11. maddesinde, Türkiye’nin “Doğu Anadolu Bölgesi” için “Batı Ermenistan” ifadesine yer verilirken, “Ermeni Soykırımı” konusunun uluslararası alanda tanınması çabaları vurgulanmıştır. Ermenistan Anayasası’nın 13. maddesinin 2. paragrafında ise, Devlet Arması’nda Ağrı Dağı’nın da bulunduğu kayıtlıdır.

Bütün bunların varlığı bilindiği halde Ermenistan’ın bağımsızlığını tanıyan ilk ülkelerden biri Türkiye oldu. **Ermeni hiç altta kalır mı**, Türkiye ile Ermenistan arasındaki sınırı belirleyen 1920 tarihli Gümrü ve 1921 tarihli Kars Antlaşmaları’nı tanımadığını bildirdi.

Ermenistan, Karadeniz’e kıyısı olmamasına rağmen, Türkiye tarafından, 25 Haziran 1992’de kurulan Karadeniz Ekonomik İşbirliği Örgütü’ne kurucu üye olarak davet edildi. **Ermeni hiç altta kalır mı**, Ermenilere soykırım yapıldığının kabulünü Türkiye’den resmen istedi.

Son derece verimsiz ve ekilir araziden yoksun bir yer olan Ermenistan’da ot bile yetişmediğinden baş gösteren kıtlık sebebiyle –Kelbecer’in işgalinden hemen önce- Türkiye’den yüz bin ton buğday gönderildi. **Ermeni hiç altta kalır mı**; 3 Nisan 1993’te Kelbecer’i tamamen işgal etti.

Türkiye’yi o zaman yönetenler – riyaset-i cumhuriye makamından tutun, hükümetine kadar – akıl fukarası olduklarından altta kalan Türkler oldu ve doğanın tartışılmaz yasası bir defa daha gerçekleşip altta kalanın canı bedeninden çıktıktan

sonra Ermeni sınırı kapatıldı.

Sınır kapatmanın yanı sıra, Ermenistan'a yönelik tüm insani yardım uçuşları da durduruldu çünkü Ermeni insan değildi.

Ermenistan yıllardan beri istikrarlı şekilde Türk topraklarını işgal etmekte ve bir gün olsun yaptıklarından geri adım atmamıştır. Oysa ki Türkiye; insani yardım diye, Avrupa'nın baskısı diye, Ermenistan Rusya'nın safına geçmesin diye, biz yumuşarsak Ermeni de yumuşar diyerek sistemli geri adımlar atmış ve bunu gören Ermenistan, Türkiye'nin korkulacak bir ülke olamayacağı hükmüne varmıştır.

6 Nisan 1993'te Ermenistan Savunma Bakan Vekili Vazgen Manukyan, TASS ajansına yaptığı açıklamada, Erivan Yönetiminin, sınırların değişmezliği ilkesini kabul etmediğini, bu ilkenin iki dünya savaşı sonucunda oluşmuş olan Batı ve özellikle Avrupa sınırları için geçerli olduğunu, "eski Sovyet Cumhuriyetlerinin rast gele kalem darbeleriyle çizilmiş olan sınırlarının" ise aynı ilkeler çerçevesinde tanınamayacağını iddia etmişti.

Bulutlar üzerinde gezinmeyi adet edinen dış işlerinin aklı evvel bürokrat bozuntuları "ilişkilerin normalleştirilmesi" adına taviz üstüne taviz vermiş ve her defasında Ermeni daha da azgınlaşmıştır. Bulutlar üzerinden düşüp gerçeklerin beton zeminine çakılmak diye buna denir.

1995'te, Ermenistan'dan olumlu bir cevap gelir umuduyla, İstanbul-Erivan arasında uçak seferlerine imkan veren H-50 hava koridorunun açılmasına izin verilmiştir ve bu hava koridoru hâlâ açıktır. **Ermenistan'dan gelen cevap ise olumlu değil ölümlü oldu.** Türkiye'nin terörle mücadele ile uğraştığı bu dönem, Ermenistan'ın PKK'ya en yoğun askerî destek verdiği dönem olmuştur. Nitekim, Mayıs 1997'de Irak'ın kuzeyinde PKK'nın füzeyle bir Türk helikopterini düşürmesinin ardından, 6 Haziran 1997'de Genelkurmay Başkanlığı'nda yapılan basın toplantısında Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreteri Erol Özkasnak, Ermenistan'ın PKK'ya füze temin eden ve gerekli eğitimi veren devletlerden birisi olduğunu istihbarat kaynaklarına dayanarak ifade etmiştir.

Terörist Devlete Terörist Başkan: 1998 yılına Ermenistan'da devlet başkanlığı seçimi yapıldı. Sertlik yanlıları ile daha çok sertlik yanlıları arasında geçen seçim yarışını daha çok sertlik yanlısı bir kişi olan Robert Koçaryan kazandı. Koçaryan'ı ve kurduğu hükümeti şöyle bir inceleyelim. Koçaryan Karabağ'da Türk kanı döken birliklerin başında bulunuyordu. Çalışma sistemi ve ruh yapısı olarak Kıbrıs'taki kan dökücü Grivas'la büyük benzerlikleri olan biridir. İçişleri ve Savunma bakanı olan Serj Sarkisyan, Karabağ'da iken Koçaryan'ın yardımcısı idi. Onun da Nikos Sampson'dan farkı yoktur. Dışişleri bakanı Vartan Oskanyan ise fiili sertlik yanlılarının teorisyenliğini ve Ermeni diasporasının isteklerini sözcülüğünü yapmaktadır.

Robert Koçaryan 6-8 Eylül 2000 tarihleri arasında New York'ta gerçekleştirilen Birleşmiş Milletler (BM) Bin yıl (Milenyum) Zirvesi'nde yaptığı konuşmasını, Türkiye'yi sözde "soykırım" yapmakla ve bunu kabul etmemekle suçlamak üzerine kurmuştur. Eylül 2000'de gerçekleşen 55. dönem BM Genel Kurulu'nun genel görüşmelere ayrılan son oturumunda dışişleri bakanı Vartan Oskanyan aynı türde konuşma yapmıştır. Koçaryan 2003 yılının Ocak ayında Moskova'ya yaptığı bir ziyarette Rus Dışişleri Bakanlığı Diplomatik Akademisi tarafından verilen fahri doktorluk unvanını almış, burada yaptığı konuşmasında, Türkiye'nin Karabağ sorununu ileri sürerek Ermenistan'a ambargo uyguladığını söylemiş, Türkiye ile ilişkilerin düzelmesi için Türkiye'nin önkoşulsuz olarak görüşmelere başlamasını istemiştir. Vartan Oskanyan ise, Paris'te 24 Ocak 2003'te Pro-Armenia Konferansı'nda yaptığı "21.Yüzyılda Ermenistan ve Ermeniler" konulu konuşmasında, Ermenistan'ın iyi ilişkiler kurmak istemesine rağmen Türkiye'nin ileriye görmeyen katı siyaseti yüzünden yakınlaşmanın sağlanamadığını, 1915 soykırımının bütün dünya Ermenilerini birleştirdiğini belirtmiştir. Ermenilerin çoğu bugün Türkiye'nin batılı bir ülke olabilmesi ve Avrupa Birliği'ne girebilmesi için 1915 soykırımını tanımamasının şart olduğunu belirtmektedirler. Avrupa Birliği nezdinde çalışmalarda bulunan "European Armenian Federation for Justice and Democracy" (ANC) de Türkiye'nin saldırgan ve aşırı silahlanmış bir ülke olarak Kafkasya ve Balkanların güvenliği açısından bir tehdit olduğu iddiasındadır.

Türkiye'nin Gafleti: 2003 Mart ayında yapılan devlet başkanlığı seçimi öncesi Koçaryan'ın ve Oskanyan'ın neler dediğini yukarıda okuduk.

24 Mart 2003 tarihinde Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer, Ermenistan devlet başkanı Robert Koçaryan'ı ikinci kez bu göreve gelmesi dolayısıyla kutladı. Doğal olarak ertesi gün Bakü büyükelçisi Ünal Çeviköz Azerbaycan dışişleri bakanlığına çağırılıp sorguya çekildi.

Konuşmaya geldi mi bizim devletlülere yeteneklisi yok. Dost derler, kardeş derler, bir millet iki devlet derler sonra da gidip Koçaryan'ı öperler. Ziya Paşa'ya bir kez daha rahmet diliyorum; Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.

Kıbrıs'ta uzlaşmaz olan statükocu olan tarafın Türkiye olduğu yönünde Yunanistan'ın ve Rum kesiminin propagandasına karşı hiçbir şey yapamayan, acziyetin doruklarında oldukları halde devlet yönettiğini zannedenler düşmana hareket kolaylığı sağlamakta pek bir başarılılar. Rum-Yunan ikilisinin kullandığı tekniğin başarısını gören Ermeni pek tabii ki aynı teknikle Türkiye'ye saldıracaktır. Rum, Türkiye'ye "işgalci" olduğunu kabul ettirmeye çalışır hükümet de çanak tutup "statüko" lafları ederse, Ermeni de "Türkiye soykırımı kabul etsin" der. Ermeni Kıbrıs'taki süreci aynen işlettiğinde Türkiye sınır kapısını da açar, Karabağ'a özerklik verilmesini de kabul eder başka şeyleri de.

Aynı filmi on kere yirmi kere izleyip hiç sıkılmadan tekrar izlemek isteyen bir Türkiye varsa, Rum gibi, Ermeni gibi, Irak'ın kuzeyinde Kürd gibi üçüncü sınıf figüran bozuntularının film çevirmesi kadar doğal olan ne vardır? İkinci Dünya Savaşında Almanlar, Yunanistan'ın sağlamlığı ile övündüğü Metaksas savunma hattını tarumar edip ülkeyi ele geçirdiğinde gemilerle kaçıp Türkiye'ye sığınan Yunanlılar, Kürd İsmet'in dahiyane buluşuyla Kıbrıs'a gönderildiğinden beri adada ezici çoğunluk Rumların eline geçti. Ermenileri nüfusu hiçbir dönemde Karabağ'da Türk nüfusunun önüne geçmemiştir.

Bölgede söz sahibi olmaya çalışan Ruslar, 1828-1829 Edirne Antlaşması'ndan sonra,

Anadolu Ermenileri'ni, Türkmençay Anlaşması'ndan sonra da İran Ermenileri'ni Kafkaslar'a getirerek Karabağ'a yerleştirmişler ve bu tarihlerden itibaren, önce nüfus dengesini sağlamışlar, daha sonra da Türkler'i azınlığa düşürme çabalarına hız vermişlerdir. Karabağ'daki çatışmalara da böylece zemin hazırlanmıştır.

1829-1830 yıllarında Karabağ'da yaşayan ve sonradan Karabağ'a getirilen Ermeniler bir ayaklanma başlatmışlar ve Türk yerleşim yerlerine saldırmışlardır. Ruslar'ın bölgeye yerleşmesiyle başlayan çatışmalar, 19. yüzyıldan günümüze kadar devam etmektedir.

Karabağ'daki ilk Türk-Ermeni çatışması 1905 Rus İhtilâli'nden sonra görülmüştür. 1905 yılında Karabağ'da Ermeniler'in saldırılarıyla başlayan olaylar Gence ve Tiflis'e de sıçramış ve Ermeniler Karabağ ve Tiflis'deki Rus askerî garnizonundan destek görmüşlerdir.

Bugün Irak'ın kuzeyinde ve özellikle de Kerkük'te Yahudi ve Amerikan destekli Kürdlerin sistemli bir göç hareketiyle bölgeyi kuşattıklarını görüyoruz. Yunanlıların Kıbrıs'a doluşmasıyla yahut Ermenilerin Karabağ'a iskan edilmesiyle bunun arasında her hangi bir fark görüyor musunuz? Doğru hiçbir fark yok. Türkiye'yi yönetme erkini elinde tutanların uzak görüşlülükten yoksun oluşları, aynı filmi defalarca izlemekten sıkılmamalarıyla yarın neler olabileceğini söylemek o kadar kolay ki...

Akyaka sınır kapısının kapalı oluşunun tek sebebi olarak Azerbaycan-Ermenistan ilişkileri gösterilmeye çalışılsa da gerçekler bundan farklıdır. Ermenistan'ın bıkmadan tekrarladığı soykırım iddiaları ve Türkiye'den açıkça toprak talep etmesi kapının yüz yıl daha kapalı kalması için yeterli sebeplerdir.

1991'de Esgeran, Hocavend ve Hadrut; 1992'de Hocalı, Şuşa ve Laçın; 1993'de Kelbecer, Agdam, Cebrayıl, Fuzuli, Kubadlı ve Zengilan; 1990'dan 1994'e kadar Karabağ'ın yani toplamda Azerbaycan'ın % 20'sinin fiilen işgal edilmesinin neticesinde Türkiye Ermenistan'a ambargo kararı almıştı. Ambargo bugün için "kendi gitti, adı kaldı yadigar" durumuna getirilmiştir ve bunun

Akyaka sınır kapısının açılması için Türkiye içerisinde lobi faaliyeti yürüten Akkan Suver, Nevzat Yalçıntaş, Kaan Soyak gibi bazı kişiler sınırın açılması ile yıllık 600 milyon dolarlık ticaret hacmine ulaşılacağını iddia ediyorlar. Ayrıca kapının açılmasının sınır illerimizin ekonomisine de olumlu katkısı olacağını söylüyorlar. Sınırın açılmasının; Ermenistan'ın Türkiye'ye karşı daha ılımlı davranmasını sağlayacağı da bu (zer)zevatın iddiaları arasında...

Sormak lazım; Ermenistan'ın 3,5 katı nüfusa sahip ve Ermenistan'a nazaran çok daha zengin olan Gürcistan ile ticaret hacmimiz 270 milyon dolar iken bu nasıl olabilir? Sormak lazım; Ermenistan'dan alabileceğimiz alüminyum ve hurda metali sınır bölgesinde hangi tesislerde kullanılabilecek?

Kars ve Iğdır'da Ermenistan'ın kullanabileceği ne üretiyoruz ki satalım? Düşük yoğunluklu sınır ticareti bölge ekonomisini nasıl canlandırır? Sormak lazım; Ermenistan'ın bize ılımlı davranmasının garantisi var mıdır? Daha da önemlisi Ermenistan'ın bize ılımlı davranmasına ihtiyacımız var mıdır?

Milletler arası ilişkilerde ambargo uygulaması gibi faaliyetler geçmişte olduğu gibi bugün de pek çok devlet tarafından uygulanmaktadır. Bir ülkenin başka bir ülkeye ambargo uygulaması öyle utanılacak bir suç değildir. Eğer sizin temel hedeflerinize yönelik temel tehditler var ise ve eğer siz güçlü ve büyük devlet olduğunuz iddiasındaysanız tehdit kaynağı olarak gördüğünüz ülkelere ambargo uygulamanız kadar doğal bir şey olamaz.

Bütün dünya şu an Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne, sırf Yunanistan'ın temel hedeflerine (yani Enosis'e ve Megalo İdea'ya) yönelik engel teşkil ettiği için ambargo uygulamaktadır. Diğer devletlerin Yunanistan hatırına bu ambargoyu uygulaması insanlıkla bağdaşmaz fakat bu sebeple hiçbir devletin yüzü kızarmıyor.

Keza ABD temel hedefleri için tehdit oluşturduğu kanaatiyle 70'li yıllarda Türkiye'ye, son körfez savaşı öncesinde Irak'a, hali hazırdaysa İran'a,

Küba'ya, Libya'ya, Kuzey Kore'ye ve daha birçok ülkeye ambargo uyguluyor. Kimse gık diyebiliyor mu?

Türkiye eğer İran'la 20 milyon doların üzerinde enerji anlaşması yaparsa Türk şirketleri ABD tarafından kara listeye alınacak ve iş yapamaz hale getirilecek. Güçlü devlet, tehdit kaynağı olsun ya da olmasın kendi hedeflerine aykırı hareket eden zayıf devletlere istediğini yaptırabiliyor.

Türkiye keşke Ermenistan'a ambargo uygulasa da Türk milleti güçlü millet olduğunu, Türk devleti büyük devlet olduğunu hissedip cesaret kazansa...

H-50 hava koridoru 1995'ten beri açık durumda, 16 Ekim 2003 tarihinde Fly Air adlı şirketin başlattığı ilk uçuştan bu yana Türkiye'den özel havayolu şirketlerinin Ermenistan'a gidip gelmesinde de bir engel yok. Türkiye üçüncü ülkelere Ermenistan'a yardım yapmamaları konusunda her hangi bir baskı da uygulamıyor. Hatta Türkiye'den bazı ticari kuruluşların Ermenistan'da yatırımları bile mevcuttur. Şu an Akyaka sınır kapısının kapalı tutulması dışında Türkiye'nin Ermenistan'a yönelik her hangi bir yaptırımını da söz konusu değildir fakat Ermeni Türkiye'nin zafiyetini çok iyi algıladığı için işgal ettiği topraklardan çekilmeyi reddediyor, Türkiye'den toprak da talep ediyor, soykırımı tanıyın da diyor, Kars ve Gümrü anlaşmalarını tanımadığını da ilan ediyor, her istediğini yapabiliyor.

Ermenistan Azerbaycan'la hali hazırda devam eden ateşkesi zaman zaman ihlal etmekteyken Akyaka sınır kapısının açılması; Ermenistan'a bugüne kadar ki politikalarının etkili olduğu ve istenilen sonucu kazandığı izlenimini verecektir. Saldırgan politikaları ile başarılı olduklarına hükmedeceklerdir ve bu hüküm doğru olacaktır. En son 10-17 Haziran 2004 tarihlerinde Ermenistan ordusunun Azerbaycan askerlerine ve yerleşim birimlerine yönelik taciz atışlarında bulunması karşısında Türkiye'nin sessiz kalması bir başka zaafıdır. Aynen Kıbrıs'ta olduğu gibi Batılı güçler Ermenistan konusunda da "mutlaka çözüm" baskısında bulunacak, ampul partisi Batı'nın isteklerine "emredersiniz" diyecek fakat "mutlaka çözüm" istekleri bir kez daha "adaletsiz çözüm" ile sonuçlanacaktır. Moskova Kafkasların güneyinde elinde kalan son kale olan Ermenistan'ı sonuna kadar desteklerken, ampul partisi ABD'nin taşeronluğu adına Erivan ile diplomatik ilişki çabasına girmekten geri durmaz

Milli meselelerimize Avrupa'nın, Amerika'nın yahut Rusya'nın gözlükleri ile bakmak yerine Türk gözü ile bakamadıkça hiçbir zaman güçlü ve büyük bir ülke olamayacağız. Türkiye'nin hiçbir sahada milli stratejisinin olmadığını görmek kadar bizlere acı veren başka bir şey olabilir mi? Şimdinin bir numaralı ulusalcısı kesilen Doğu Perinçek Amerikancı hükümete karşı alternatifin Avrasyacı İşçi Partisi olduğunu söylüyor. Atilla İlhan Ceviz Kabuğu programına çıkıyor, Dugin aşağı -Dugin yukarı öve öve bitiremiyor. Kirli Recep ve onun şahsiyetinde tüm diğer Amerikan işbirlikçileri yıllardan beri gazeteleriyle-televizyonlarıyla Türklerin milli meselelerine Amerikan gözü ile bakarken şimdi bizim Aslan Ulusalcılarımız milli meselelere Rus gözü ile bakmaya başladılar. Konumuz Ermenistan olduğu için gelin Moskova tipi Avrasyacılığın Türkiye'deki borazanları Ermenistan'a nasıl bakıyor birlikte inceleyelim.

BOZKURT'un şubat ayında yayımlanan 2. sayısında yazdığım "Unutulan Düşman: Rusya" adlı makalede kendisinden kısaca bahsettiğim Prof. Aleksandr Dugin'in Türkçe'ye de çevrilen Rus Jeopolitiği adlı kitabından Ermenistan'la ilgili bazı maddeleri birlikte okuyalım:

"Moskova-Tahran ekseninde Ermeni meselesi önemli bir yer tutmaktadır. Vurgulamak gerekir ki, Ermeniler Ari ırktandır. Kendi tabiatlarını ve Hint-Avrupalı halklarla, özellikle Asyalılar yani İranlılar ve Kürtler ile akrabalıklarını iyi idrak eden bir halktır. Diğer bir taraftan, Ermeniler, tek tipli gelenekleriyle doğu kilisesinin genel düzenine uyan ve Rusya ile jeopolitik bağlantılarını çok canlı idrak eden Hristiyan bir halktır. Türkiye'den Azerbaycan'a ve Orta Asya'ya giden yolun Ermenistan ve Karabağ'dan geçmesi nedeniyle Ermeniler son derece stratejik önemdeki topraklarda bulunmaktadır. Erivan otomatik olarak Moskova-Tahran ekseninde bu iki ülkeyi birbirine eklemleyen ve Türkiye'yi kıta içi mekanlardan koparan önemli stratejik bir halka haline gelmektedir." [76 ve 78. sayfalar]

"Rusya'nın Kafkasya'daki geleneksel ve güvenilir müttefiki olan Ermenistan özel bir jeopolitik rol oynamaktadır. Türkiye'nin kuzeye ve doğuya, yani Orta Asya Türk dünyasına yayılışının önüne set çekilmesinde Ermenistan,

mühim bir stratejik üs vazifesini yerine getirmektedir. Ve aksine, jeopolitik saldırı boyutunda ise güneye, kadim Ermenistan'ın önemli bir kısmının ve başlıca kutsal yerinin –Ağrı Dağı-bulunduğu Türkiye topraklarına doğru kesintisiz devam eden bir etno-kültürel birlik olarak önemlidir. Diğer önemli bir etnik faktör, Ermenilerin Kürtlerle ırksal ve dilsel akrabalık bağlarının olmasıdır. Türkiye dahilinde jeopolitik sarsıntıları tahrik etmek maksadıyla bu husus kullanılabilir" [179 ve 180. sayfalar]

Yukarıda yazılanlar yorumlamaya bile gerek görülmeden Moskof Avrasyacılığının Türklük için ne büyük bir tehlike olduğunu gösteriyor. Nato zirvesi sonrasına gelen günlerde Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Türkiye'nin Dağlık Karabağ probleminin çözümü için barış çabalarına katılmaya hakkı olmadığını söylemişti.

Aşağıdaki alıntıyla karşılaştırmanızı özellikle rica ediyorum.

"Genelde, Balkanlar ve Kafkaslar arasında birçok jeopolitik benzerlikler mevcuttur..... Bilhassa bu, Yugoslavya savaşında ve Dağlık Karabağ'la ilgili Ermenistan-Azerbaycan çatışmasında belirgindir. Karabağ sorunu bir anlamda Makedonya probleminin benzeridir. Ve bu yüzden, tüm bölgenin istikrara kavuşması için Moskova'nın Karabağ'la en kestirme ilişkileri geliştirmesi gerekir ki, bu toprakları Kafkas jeopolitik sisteminin tamamının denge noktası yapabilsin. Bunun için de, Karabağ görüşmelerine, bölgedeki siyasal mevcudiyetleri jeopolitik mülahazalarla makbul olmayan Atlantikçi tüm katılımcılar dışarıda bırakılarak en uygun halde dört taraf – Azerbaycan, Ermenistan, Rusya ve İran – katılmalıdır." [180. sayfa]

Hiçbir fark yok değil mi? Kuduz bir köpek olan Ermeni'nin üzerine gidip onu itlaf etmemiz gerektiği halde Akyaka sınır kapısının açılması ihanetlerin belki de en büyüğü olacaktır. Kapının açılması ABD'nin emriyle olacaktır ve Moskofperest sözde ulusalcılar bile buna sevinecektir. 24 Haziran'da Avrupa Konseyi Parlemlenterler Asamblesinde "Azerbaycan topraklarının işgalinde rolü olmasından gurur duyduğunu" söyleyen Koçaryan da sevinecektir.

Türkçü'nün en büyük derdi kendisini kimseye anlatamamaktır. Yahut Türkçü'yü anlamamak herkesin "inatla" işine gelmektedir.

İşin kötüsü fikri olsun olmasın herkes Türkçü'ye kendine göre bir kılıf giydirir. Ve yine nedense soldan sağa herkesin hedef tahtasında Türkçü vardır.

Ümmetçi "ırk tefrika" der, marksist "ırk yok, aslolan sınıf mücadelesidir" der.

Soldar son elli senenin içinde yak güvercinli mavi gömüklü ümit adamı Ecevit'in etnik aidiyetini; siyaseti bırakıp, izzeti ikbal ile bâbı sedarettten çekilişi açıklaması sonuza hatırlaması ne demektir kıymetli okuyucu..

DSP'nin son kurultayında "işaret buyurduğu" veliahdın seçilmesinden sonra verdiği özel röportajda artık resim ve şiir ile uğraşacağını açıklarken bu kadar sene sonra âniden vahiy inmişçesine aklına geliverip "Çok seneler önce memlekette mezarlık ziyaretinde dedelerimden birinin mezar taşında -Kürtzâde- ifadesini görmüştüm. Demek ki Kürt olabilirim" açıklamasını yapmasının anlamı nedir?

Neden bu tür günah çıkarmalar hep son nefeste yapılır?

Akepe ve MHP'nin, yahut diğer bütün partilerin lider ve yönetici kadrolarından da bu tür "son nefes" itiraflarını ne zaman duyacağız?

Yoksa zinhar mümkünü yok, asla ve kat'a duymayacak mıyız?

Ecevit'in bu son dakika golü necip basınımızda neden gerektiği gibi yer almamıştır?

Haber değeri mi yoktur?

İlle adamın köpeği ısırması mı beklenmektedir?

Milliyetçilik, "dalgalarına taş attığı için" ümmetçinin de, marksistin de en sevmediği kavramdır.

Tek başına “milliyetçilik” kavramı da Türkçülüğü açıklamaz.

Cünkü “Ben milliyetçiyim” anlatımının ucu açıktır, adama “Ne milliyetçisisin” diye sorarlar.

BOZKURT

O şoför orada sadece Türk olduğu için öldürülmüştür.

Son tahlilde sol nasıl “enternasyonal” ve bütün işçilerin kardeşliği temeline oturtmuşsa düşüncesinin temelini, sağ da şaşılacak bir benzerlikle bütün Müslümanların kardeşliğine inanır.

Sağ için Afrikalı Müslüman bize Gagavuz Türkü’nden daha yakındır.

Kıbrıs’ta sol için komünist Akel’in kendisine kuzeydeki sağ partilerden daha yakın olduğu gibi.

Yalnız ne hikmetse Rum ve Yunan’ın kızıl komünisti önce Rum sonra komünisttir; “bizimkiler” önce de komünist, sonra da komünisttir.

Hikmet Çetinkaya geçen ayki Kıbrıs gezisiyle ilgili olarak yazdığı yazının bir yerinde “KKTC’deki solcular emek savunuculuğu yapmak yerine Türkiye ve Türk ordusu düşmanlığı yapıyorlar” diyordu, şaşıracak.

Sol Türkiye’de, Kıbrıs’takinden farklı mı? Entel-dantel sol “Askerin sistem içindeki gücünü zayıflatmak uğruna” radikal İslâm ile AB tabanında inanılmaz bir işbirliği içine girmedi mi?

Türkiye’de sol’un yüzde doksanı AB taraftarı değil mi? Hangi bağımsızlık, hangi egemenlik, hangi “İstiklâl-i Tam”?

“Atatürk solcuydu” ise; hangi Atatürkçülük? Bu ne biçim bir utanmazlıktır? Batılılaşıyoruz diye, batının kucağına oturarak Atatürkçülük mü olur?

Solun diğer büyük yanılgısı; “karşı kamp olarak gördüğü” genelde milliyetçiliği, özelde Türkçülüğü ve Arvasi-Kısakürek ekolünden sonra artık iyice unutulur hâle gelmiş olan Turancılığı hep MHP kimliğinde ete-kemiğe büründürmek.

Kim dedi MHP Türkçü, Turancı diye?..

Yahut “milliyetçi” diye.

Uydurma Uyum paketlerinden sonra hayli yaygınlaşan bir moda olduğu gibi herkes etnik sidiğini, ben Kürtüm ben Çerkezim ben Devr-i iktidarında,

a) Kapitülasyon demek olan Tahkim, ülkeyi yabancılara peşkeş çekmek demek olan Tarım Arazileri-Endüstri bölgeleri yasalarını çıkaran,

b) Kıbrıs-Ege ve güneydoğu’nun resmen ve alenen satışı demek olan Helsinki-99 Anlaşmasını onaylayan,

c) Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünün altına dinamit koymak ve egemenliğin askıya alınması demek olan AB UYUM PAKETLERİ’nin kendisinden sonraki iktidarlara da emsal teşkil edecek olan ilk ve en önemli ÜÇ tanesini çıkaran, çıkmasına engel olamayan, o devirde hükümet etme ayıbından bir türlü sıyrılamayan,

d) Seçimden önce Öcalan’ı asacağız deyip oy isteyen fakat seçimden sonra ipe un seren,

e) Müseccel katil Öcalan’ın cezasını infazını sümen altı eden, onu asamayan,

f) Fakat aynı kararlılığı Korkut Eken’in infazının sümen altı edilmesinde gösteremeyen,

g) Şimdi istedikleri adayın rektörlüğünü onaylamadığı için protesto ettikleri Cumhurbaşkanını vakti zamanında seçebilmek için kendi içlerinden tamamen demokratik bir yolla çıkan adaya “töre” uygulamış olan,

h) Amerika’dan atanan Derviş’in bir günde bulundukları hükümete bakan olarak girmesine tavır koymayan, itiraz etmeyen,

i) İster gaza gelerek deyin, ister dolmuşa binerek deyin yahut isterseniz daha ilmi deyişle manipülasyona gelerek herkesten önce 3 Kasım seçimini dillendirip ülkenin Akepe’ye tesliminde tuzu-suçu-günahı-sorumluluğu bulunan,

j) Devr-i iktidarında eğer milliyetçiliğin gereğini yapmış olsaydı Akepe’nin bu kadar oyu alamayacağını bilincinde olmayan,

k) Döner dağıtarak mitinge adam toplayan iki günlük Genç Parti’nin bile üç büyük ilde yarı yarıya altında kalmış olan....

BOZKURT

.....bir partiden hiç “milliyetçi”¹⁷ diye bahsedilebilir mi?

3.5 senelik iktidarlarında bu partililer bir tek, sadece tek bir "milliyetçi yasa" çıkarabilmişler midir?

Bırakın çıkarmayı, milliyetçi görüşe uygun hazırlanmış tek bir yasa taslağını genel kurula indirebilmişler midir? Gerisi kocaman bir palavradır kıymetli okuyucu..

Bu MHP'yi ciddiye almanın da; Türkçülüğü-milliyetçiliği sadece MHP'nin içinde aramanın da mümkünü yoktur.

Ve işin en güzel tarafı, MHP 3.5 yıllık devri saadet'inde "milliyetçilerin sadece MHP içinde bulunmadığını" cümle âleme ispat eylemiştir.

Biz boşuna mı MHP'nin "M"sini o zamandan beri tırnak içine aldık da "M"HP diye yazıyoruz?

O halde Ramiz Ongun'a "töre" uygulanan "Zafer Kurultayları"nı da, Bahçeli'nin generallere yazdığı mektubu da ciddiye almanın imkânı yoktur.

Neyin "Zafer"? Partiyi 130'dan sıfıra indirmenin mi? İktidar olunduğu halde AB işgaline engel olamamanın zaferi mi?

Ne diyor "M"HP "tarihi" mektubunda?

" Türkiye'deki bölücü çevreler, bu gelişmeyi siyasi amaç ve hedeflerinin adım adım gerçekleşmesi yolunda önemli bir eşik olarak görmüş ve bundan cesaret almıştır. Bu suretle, AB'nin himayesi ve vesayeti altında Türkiye'de yeni tahrik ve nifak tohumlarının atılmasında yeni bir zemin kazanılmıştır. AB'ye her bakımdan teslim olan AKP iktidarı, ne acıdır ki, Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne taşımakta bölücü heveslere umut bağlamış, bundan medet umar hale düşmüştür. Avrupa da bu gerçeği görmekte ve AKP'nin bu zaafından daha fazla yararlanmak konusunda cesaretlenmektedir. AKP iktidarına bu konuda hakim olan anlayış, önümüzdeki dönemde Türkiye'yi çok zor günlerin beklediğinin habercisidir. Bölücü terörün Türkiye'nin AB üyelik sürecini kendi siyasi hedeflerine hizmet edecek bir araç olarak gördüğü ve siyasi stratejisinin AB'nin Türkiye'den talepleriyle örtüştüğü, kimsenin inkar edemeyeceği gerçeklerdir.

Burada asıl üzücü olan, siyasi gelecek hesabıyla AKP'nin siyasi gündeminin de bu çizgiyle kesişiyor olmasıdır.

Siyasi geleceğini AB'nin göstermelik de olsa vereceği desteğe bağlayan AKP iktidarı, Türkiye'nin onurunun, milli hassasiyet ve çıkarlarının sırtından ve bunları çiğnemek pahasına, AB'ne yaranmak telaşı içindedir. Ancak bu hizmet yarışı nereye kadar gidecek, bu yol Türkiye'yi nereye götürecektir? Milliyetçi Hareket'in Türkiye'nin geleceği bakımından endişe duyduğu husus budur. AB'nin Türkiye'ye bakış tarzı ve bunda etkili olan unsurlar, bu konudaki kaygılarımızı haklı çıkarmaktadır. Kürt asıllı vatandaşlarımızı milli ve etnik azınlık olarak gören AB, Türkiye'nin Kopenhag Siyasi Kriterleri'ne uyumu konusunu da, büyük ölçüde, bu çerçeveye oturtmaktadır. Bu anlayışla hareket eden AB, kültürel hakların ötesinde, bu etnik farklılığa siyasi statü kazandırılmasını ve bunun Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda açıkça tanınarak somut biçimde ifadesini bulmasını talep edebilmektedir. AB'nin istekleri bununla da kalmamaktadır. Bu sakat yaklaşımın bir sonucu olarak, Türkiye'den Güneydoğu sorununa siyasi çözüm bulması ve bunun için bölücü terör örgütü veya aracılı vasıtasıyla bir diyalog ve müzakere süreci başlatması istenmektedir.

AKP hükümetinin yanlış politikalar ve AB'nin iyi niyetten uzak tutumu nedeniyle, bugün Türkiye'nin AB üyelik süreci, maalesef, böyle bir ipotek altına sokulmuştur. Milliyetçi Hareket, Türkiye'nin AB üyelik sürecinin böyle bir sakat zeminde ilerletilemeyeceğine, bunun çıkmaz bir yol olacağına samimiyetle inanmaktadır. Bu kısır döngü kırılmadığı sürece, AB ile ilişkilerimiz hastalıklı yapıdan kurtulmayacaktır.

Böyle bir sonucun AB'nin çıkarlarına da hizmet etmeyeceği ortadadır. Ancak, AKP iktidarının AB ile ilişkileri böyle bir boyunduruk altında sürdürmeye hevesli olması, karşımıza sürekli yeni talep ve dayatmalarla çıkılmasına zemin hazırlamaktadır. Bu sonu gelmez taleplerin iç bünyemizde yaratacağı gerginlik ve huzursuzluk, sosyal dokumuzun ve siyasi yapımızın zaman içinde kemirilmesine ve tahrip olmasına yol açabilecektir.

AKP'nin, AB ile uyum adı altında bugüne kadar yaptıkları, AB tarafından yine de yeterli görülmemekte, açılan bu yolda Türkiye'nin önüne bitmeyen taleplerle gelinmektedir. AKP yöneticileri ise, bu yöndeki çabalarının aralıksız süreceği konusunda AB'ne her gün teminat vermektedir. Türkiye'ye dayatılması beklenen talep listesi bellidir. Bu noktada, İmralı'daki terörist başının durumuna ilişkin talepler üzerinde önemle durulması gerekli olacaktır. İdam cezasının alelacele kaldırılmasıyla, hak ettiği cezadan kurtulan bu caninin İmralı'da tek başına kalmasının psikolojik sorunlara yol açtığı şikayetleri her gün dile getirilmektedir. Bu nedenle tecrit haline son verilmesi ve diğer terörist PKK mahkumlarıyla bir arada kalması istenilmektedir. Öte yandan, AB üyelik süreci bahanesiyle uzak olmayan bir gelecekte Türkiye'nin önüne, bu caninin affedilerek siyaset yapması imkanına kavuşması dayatmasının çıkartılması kimseyi şaşırtmamalıdır. İçine sürüklendiğimiz bu tehlikeli ve kaygan yolda artık her şey mümkündür. Türk milleti şimdi merak etmektedir: AKP, bu dayatmaları da Türkiye'de yeni ve temiz bir sayfa açmak ve bir demokrasi ayıbını silmek olarak mı görecektir? Bunları da engin demokrasi anlayışıyla değerlendirip gereğini yerine getirecek midir?

Bunu okuduktan sonra hayretler içinde kaldım kıymetli okuyucu.. "M"HP'nin iktidar olduğu zamandaki AB ile, partinin hedefi olduğu ifade edilen AB ile, 57'inci Hükümet olarak içli dışlı bulunulan, görüşmeler yapılan, siyasi komiserlerinin her gün gelip ülkeyi denetlediği AB ile şimdi bu mektupta söz edilen Akepe'nin AB'si farklı şeyler mi diye.. Karen Fogg ne zamanın, hangi zamanın "sömürge valisi" idi? Ya mektupta Öcalan'ın affı konusunda yazılanlar? Öcalan konusunda hiç söz söylememesi gereken tek parti herhalde adının önünde "Milliyetçi" tanımı olduğu halde Öcalan'ı asamayan "M"HP'dir. Magdalena'lı Meryem'e ilk taşı, günahı en az olanlar

Öte yandan yukarıya sadece "ibretlik" olduğu için AB ile ilgili olan bölümlerini aldığımız "nâme"yi "Orduya darbe çağrısı" diye nitelendirmeye de lüzum yoktur.

Zaten generaller de "herkesin görüşlerini bildirdiği türden" normal bir mektup olarak değerlendirip "kişiye özel" olduğu için iade etmediklerini ifade etmişlerdir. Gerekçedeki kilit nokta "herkesinki gibi" nitelemesidir. MHP çok kısa bir sürede "herkes" olmuştur, "M"HP haline gelmiştir. İşin kötüsü bunu "herkes" görmektedir, bir tek "M"HP farkında değildir.

"M"HP nin askeri göreve çağırmasının; bir süre önce Anıtkabir çevresinde düzenlenen bir yürüyüşte sol bir grubun "Ordu göreve" pankartı açmasından en ufak bir farkı yoktur. Sol grubun bunu yapması normaldi, çünkü onlar bir STÖ, bir kamuoyu oluşturma platformu idi. Siyasi bir kuruluş değillerdi.

"M"HP bu mektubu yazdığına göre "Siyasi bir parti" olduğunun farkında değildir. "M"HP bir parti olarak mektup yazmaktan, daha fazla şeyler yapabilmelidir. Yasal çerçevede kitleleri sokağa dökülmeli, iktidarı silkeleyebilmelidir.

Bu satırların yazarı Türkeş'li MHP'nin üç milletvekili ile iktidar ortağı olduğu, Türkiye'de gündemi kontrol ettiği günleri gördüğü için 130 milletvekili ile hiç bir şey yapılamamasını, sonra da 130'dan üç buçuk senede sıfıra müncer olunmasını bir türlü anlayamamaktadır.

Şimdikilerin elinden demek sadece mektup yazmak geliyor.

Türkeş mektup filan yazmazdı, tek başına çıkıp ortalığa "Hadi oradan Sakıp Ağa, haddini bil" derdi. Fakat çok şey mi bekliyoruz acaba kıymetli okuyucu? "M"HP 130 milletvekili ile iktidar ortağı iken ne yapmıştır ki, şimdi meclis dışında iken ne yapacaktır. Mektup yazma hâdisesi siyasi beceriksizliğin ifadesidir. İktidarda iken suçu derin devlete atan düşünce yapısının muhalefet versiyonudur. Dikkatleri kendi üzerinden kaçırma, sorumluluğu başkalarına atma uyanıklığıdır. Aynı şeyleri söylemek için demir asa demir çarık Türkiye yollarına düşülürse halkın muhtemel tepkisinden korkulduğu için mi yüz yüze muhatap olma yerine 4000 kişiye uzaktan komuta ile "nâme" gönderilme yolu tercih edilmiştir?

Eskiler "velhâsılı kelâm" der aziz okuyucu, sözün özü şu devirde Türk, Türkçü ve Atatürkçü olmak "her cephede" çok zor..

Ne mısırakıtanın mısırları ne İçişleri Bakanı'nın valisinin doğu illerimizde kürdce konuşması ne bir bakanın korumalarının kendi aralarında çerkesçe konuşması ne gittikçe artan borç sarmalı ne A.K. Partisini kurucularının tümünün nefret ettiği şahsı çokça tartışılan 28 Şubat'ın paşasıyla İsrail ile ortak iş yapan bakan oğlu ne de bakan Tüzmen'in (karıştırılmasın "abim abim" diye bakan abisine şarkı yazan şarkıcı küçük tüzmen değil bu bakan olan Tüzmen) yüzme birincilikleri; hiç biri fütursuzca iş gören hükümeti ne hikmetse bu kadar zorlayıp kızdırmamıştı.

Kanaatimizce bu olay bay başbakanı kırılma noktası olabileceği ihtimaliyle çok zorladı, çok kızdırdı.

Bozkurt Atatürk ve cumhuriyetle olan bitmek tükenmek bilmez hesaplaşması için her dizesinde Hükümetin Hızlandırılmış Gidişi "demirden ağlar" ile ilgili bölümünü diline doladığında ya da kerimesinin izdivacı için Ankara'dan İstanbul'a gidecek olan eşe-dosta fisebinde hızlandırılmış tren bileti dağıtmaktan geri kalmadığı günlerde, popülizm bağımlılığının uyuşturucu etkisi sebebiyle başına bunların geleceğini aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Olayın gelişimi de ilginç konunun uzmanlarının bu raylar "hızlandırılmış" treni kaldırmaz dedikçe popülizm adına iş gören bay başbakan kulaklarının tıkadı.

Her şeyi reklam olarak kullanmalıyım ve çevremi doyurmalıyım mantığıyla yaptığı artık aşık arayan bay başbakan bu "hızlandırma" işinde çok sevgili – başbakanla hısımlı olduktan sonra makamı birden çalıştığı şirkette müdürlüğe yükselen – dünürünün şirketinden beton malzemeleri alıyor ancak bu beton hiçbir şekilde test edilmiş mi, tren basıncına dayanımı var mı bilen yok.

Bu kazadan sonra vefat eden vatandaşlarımızın sayısı ise bir muamma en son 38 den kazadan bir saat sonra televizyonlara konuşan kişiler en az 50 kişinin feci şekilde can verdiğini söyledi hatta rakam 130 küsürlere yükseldi ama yine birden! Sayı 37'ye düştü ölenleri nasıl canlandırdılar bilemiyoruz. Bu konuyla ilgili ulaştırma bakanı hakkında soru soran gazeteciye ise haddini bir bildirmiştir ki başbakan, hey hat bu ne şiddet ne celal.

Bu olaydan sonra bir demiryolu atanmış "Allah'ın taktiri" dedi. Ey atanmış her şey yüce Tanrının taktiridir de bir de deveyi sağlam kazığa bağlama hikayesi vardır. Yazımın sonlarında şunları belirtmek isterim ki bu gidiş gidiş değildir "hızlandırılmış" hükümet raydan çıkıp devrilecektir ancak burada verilecek zayıflığın hızlı trenden daha fazla olacağı, en azından gizlendi şüphesi olmayacağı açıktır.

Bu olaya "Allah'ın takdiri" diyen yetkiliye de şunu hatırlatmak boynumuzun borcudur. "Kıl kadar ince kılıç kadar keskin" köprüde siz ve muhteşem takımınızın "bineği" mutlaka "hızlandırılmış" tren olacaktır. Ancak tren devrildiğinde düşeceğiniz yer 20 benden hükümetinizin hükmettiği bir yer olmayacaktır.

Zeytinburnu'nu bilir misiniz ? Tabii ki , 90 ' 11 yıllardan bu yana vahşi kapitalizmin pençesinde kıvranan Zeytinburnu'ndan bahsetmiyorum . Altmışların , yetmişlerin ve kısmen seksenlerin Zeytinburnu 'dan bahsediyorum .

O dönemlerde Zeytinburnu ' nda kimler vardı ? Doğu Türkistanlılar , Güney Türkistanlılar ; yani Kırgızlar , Kazaklar , Uygurlar ; Batı Trakya ve diğer Balkan Türkleri ile Anadolu'nun çeşitli yörelerinden gelmiş , namusu ile ekmek parası kazanma derdinde olan, yüzde yüz Türk çocukları .

İşte ben , Turan'ın küçük bir örneği olan bu Zeytinburnu'nda doğup büyüdüm . O zamanlar şimdiki gibi Patrikhane'ye toprak kazandırmak için, insanların 40 yıllık ekmek teknelerini elinden alan Muhafazakar –Demokrat Belediye Başkanları yoktu ! O zamanlar her şeyi ranta çevirmeye uğraşan yerel yöneticiler yoktu !

O zamanlar Zeytinburnu , daha müfahhişlerin eline geçmemiş , evleri bahçeli ve yeşil bol olan bir semtti . Ve insanlar art niyetsizdi . (En azından çoğunluğu !) Ve ben , bu Turan ' ın minyatüründe, milli şuur adına bugünlere ne taşıyabildiysem, özellikle Doğu Türkistanlı kandaşlarım sayesinde

Doğu Türkistanlı kandaşlarım bana anlattılar . Bıkmadan , usanmadan , yorulmadan , yılmadan anlattılar .

Kah kitaplarla , kah dergilerle ; ama yaşayarak, Ata Yurdumuzdaki acıları, gözyaşlarını bana da ruhumda yaşatarak anlattılar .

O günden beri , yani 20 yılı aşkın bir dönemdir Doğu Türkistan'ın , bu ata yurdumuzun acısını yüreğimde hissederim . Tıpkı Kerkük gibi , tıpkı Güney Azerbaycan gibi , tıpkı can Kırım gibi !

Geceleri rüyamda kah Osman Batur'un , bu yirminci yüzyılın en büyük kahramanlarından birinin ordusunda isimsiz bir çeri olurum . Kurşunum kalmadığı için , kahpe Çinlinin işkenceleriyle can veririm !

Kah işkencelerden, katliamlardan canını kurtarmak için Keşmir'e gitmeye çalışan bir kafilde, dondurucu soğuğa ve açlığa dayanamayıp anasının kucağında ölen , daha adı bile konmamış 40 günlük Uygur balası olurum. Kış geçince çakallar küçücük bedenimi parçalarlar . Ve her seferinde sıçrayarak uyanır, kahpe feleğe lanetler ederim.

Ertesi günü hala esir olan ırkdaşlarımı kurtarabilmek için, damarlarımdaki asil kanın gereğini yerine getirebilmek için kendimde daha fazla kuvvet bulurum !

Evet , Doğu Türkistan hala esir ! Tıpkı Kırım , tıpkı Batı Trakya , tıpkı Kazan, tıpkı Güney Azerbaycan , tıpkı Kerkük gibi esir !

Çin , kışoğlunun ortaya çıkardığı en vahşi iki sistem olan Komünizm ve Kapitalizm arasında gidip geliyor ve bu gidiş gelişleri her defasında Doğu Türkistanlı ırkdaşlarımızı ezmek, yok etmek için birer bahane oluyor.

Bugün, 2500 yıllık bu Türk yurduna Çinli olmayanların girmesi yasaktır . Resmi ziyaretle gidenler bile ancak Çinli Sosyal Faşistlerin belirlediği yerlere gidebilir ve sadece onların istediği kişilerle konuşabilirler.

Kanunlar Çin'in diğer eyaletlerinde uygulanandan farklı uygulanmakta , başka yerde hapisle cezalandırılan suçlar Doğu Türkistan'da idamla karşılık bulmaktadır.

Bütün bu işkenceler , baskı ve zulümler ortadayken hala bazı dingiller , ismi kedi viyaklamasına benzeyen Mav (*) denen Allahsızın peşine takılıp bir o yana bir bu yana savrulmaktalar .

Devlet büyük (!) leri madalya takmak , mebuslar ise Yağı ile sırtarak poz vermek peşindeler . Gerçi meclis tavanına çiğ köfte atıp Küba sahillerinde darbuka çalanlardan da başka bir şey beklenemez !

Burada Doğu Türkistan Vakfı Başkanı ve Doğu Türkistan Milli Kurultayı Onursal Başkanı Emekli General M . Rıza BEKİN ' in "Doğu Türkistan Üzerine Rapor" isimli kitapçığından bazı alıntılar yaparak Doğu Türkistan Davamızla ilgili olarak yapılan yakın tarihli bazı ihanetlere ışık tutmak istiyorum .

" Türkiye – Çin ilişkilerinin dostluk çizgisi üzerinde geliştirilmesi düşüncesi ile Başbakanlıkça , 23.12.1998 tarih 36/1998 sayı ile , Türkiye ' deki Doğu Türkistanlıların faaliyetlerine kısıtlama getiren , tarihi tahrif ve inkar niteliği içeren , Türklüğü çok üzen ve rencide eden bir genelge yayınlanmıştır . Cumhuriyet Tarihinde ilk kez ; bir hükümet programında Çin ile iyi ilişkiler kurulmasını öngören bir ibare hükümet protokolüne alınmıştır . 1999 yılının Nisan ayında Türkiye ' ye resmi bir ziyarette bulunan Çin Halk Kurultayı Başkanı Le Peng , 9 Nisan 1999 tarihinde Bangkok ' ta yaptığı bir basın toplantısında Türkiye ziyaretini değerlendirmiştir . Le Peng açıklamasında Türkiye ' deki bölücülerin (Türkiye ' deki Doğu Türkistan kurum ve kuruluşlarını kast etmektedir) hareket ve faaliyetlerinin durdurulması yönünde Türk hükümeti ile anlaşmaya vardıklarını , Milli bölücülerin bundan böyle faaliyetlerine devam edemeyeceklerini söylemiş , bu demeç Doğu Türkistan'a yayın yapan Çin kanallarında onlarca kez tekrarlanmıştır ."

Aynı kitapçıkta bu ziyaretin arkasından bir konferans çıkışı yapılan konuşma şu şekilde yer almaktadır :

" Nisan 1999 tarihinde Kırgızistan'ın Bişkek şehrinde konuşmacı olarak katıldığım bir toplantıdan çıkarken orta yaşlı bir bey çekingen bir tavırla yanıma geldi "Paşam ben geçen hafta Vatan' dan (Doğu Türkistan) geldim . 2 gün sonra döneceğim. Sizinle burada özel görüşmek istiyorum" dedi. Müsait bir yere çekildik . Heyecanla elimi tuttu ve dedi ki : Türkiye' de Hükümetin reisi, büyük alimi "Doğu Türkistan Çin toprağıdır" demiş . Çin Hükümeti bunu büyük harflerle yazıp duvarlara astırdı , her yerde söyledi .Çok üzüldük , ağlayanlar oldu . Fakat şimdi Türkeş Paşa' nın partisi hükümet olmuş, çok sevindik . Artık Türkiye bizleri unutmaz değil mi ? dedi . Adamın heyecanlı ve üzüntülü hali beni son derece duygulandırdı .

"Türkiye halkı siz kardeşlerini hiç unutmadı ve hiç unutmaz . İnşallah yakında güzel günleri göreceğiz" dedim . Adam hemen uzaklaştı gitti ."

Evet bu güzel ırkdaşımız bazı şeyler için umut taşırken, kendilerine yardım edeceğini varsaydıkları insanlar Pekin'de resmi ziyarette iken Doğu Türkistan'da Uygur Türkçe'si ile eğitim yasaklanmıştır.

Son yılların en büyük rezaletlerinden birisi de 2000 yılı Nisan ayında Türkiye' ye resmi ziyarette bulunan kahbe Çinin Devlet Başkanı olan boy fakiri Jiang Ze Ming' e Devlet Liyakat Madalyası verilmesi ve akabinde de gezmeye çıkarılan bu cüce için Sultanahmet Meydanının saatlerce Türklere kapatılması olmuştur.Bu konu ile ilgili olarak adı geçen raporda şu satırlara yer verilmektedir :

" 19 – 24 Nisan 2000 tarihinde Türkiye' ye resmi bir ziyarette bulunan Çin Devlet Başkanı Jiang Ze Ming' e devlet Liyakat Madalyası verilmesi olayını , Çin Hükümeti Doğu Türkistan Türklerine karşı bir koz olarak kullanmıştır . Madalya töreni Çin TVlerinde defalarca izlettirilmiş ve Doğu Türkistan Türklerinin ümit ve ilham kaynağı olarak bildikleri Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kendilerini yalnız bıraktığı vehmine kapılmalarına ve manen sarsılmalarına sebep olmuştur ."

Sayın Rıza Bekin Paşamız , 2004 yılı başında devlet ve hükümet yetkilileri ile milletvekilleri ve çeşitli kurum ve kuruluşlara birer mektup yollayarak Doğu Türkistan ' daki mevcut durumu ve yapılması gerekenleri şu şekilde özetlemiştir :

1. 23 Aralık 1998 tarih ve 36 sayılı Başbakanlık genelgesinin uygulanmasından doğan aksaklık ve kısıtlamaların giderilmesi .
2. Doğu Türkistan'dan Türkiye'ye göç etmek zorunda kalan soydaşlarımıza oturma izni verilmesi .
3. Çin ' i ziyaret edecek olan devlet ve hükümet yetkililerinin,gezi programlarına Doğu Türkistan' ı da almaları .
4. Yetkililerin beyanlarında , Doğu Türkistan Türklerinin moral gücü ve Türk devletinden beklentilerini sarsacak beyanlardan kaçınmaları .

5. Doğu Türkistan bölgesi ile bilimsel ve kültürel ilişkiler kurulması , bu konuda karşılıklı ilişkilerin güçlendirilmesi .

6. Türkiye ' ye gelmek isteyen Çin uyruklu Doğu Türkistanlılara da Çinlilere olduğu gibi kolay vize verilmesinin sağlanması ;

7. Türk İşadamlarının Doğu Türkistan'da yatırım yapmaları için teşvik edilmesi ,

8. Doğu Türkistan'ın başkenti Urumçi'de TİKA temsilciliğinin açılması ,

9. Pekin büyükelçiliğimiz başta olmak üzere , Dış Temsilciliklerimizin Doğu Türkistanlı soydaşlarımıza ilgi , yardım ve şefkat göstermeleri konusunda uyarılmaları ,

10. TRT başta olmak üzere medya kuruluşlarımızın, mesleki gezi programlarına Doğu Türkistan'ı da katmaları , bu ülkeyi tanıtıcı belgesel programların yapımının sağlanması .

Dış dünya ile bağlantısı tamamen kesik bulunan Doğu Türkistan'ın Turan'ın sekizinci İli olması için ilk yapılması gerekenler bunlardır.

Lagman yiyerek Doğu Türkistan , Kımız içerek Altaylar , Hoyrat dinleyerek Kerkük , Mahni söyleyerek Güney Azerbaycan kurtulmuyor .

Kurtarmak için de biraz hareketlenmek, tatlı Oğuz uykusundan uyanarak koltuklardan, bilgisayar başlarından kalkmak gerekiyor.

Ama titreyerek ama titremeden kendimize dönmeli , aslımıza rücu etmeliyiz .

TÜRK BUDUN ! ÖKÜN !

(*) Bizim İngilizce telaffuzu ile ve yazıldığı gibi okuyarak söylediğimiz Mao , Doğu Türkistan Türkçesinde Mav halini alır.

Aynı şekilde 1940'lı yılların Çan Kay Şek olarak tanınan Milliyetçi Çinli generalinin isminin de aslı Türkçe okunuşu Çing Hı Şa' dır .

OSMAN BATUR'A

Darlıktan dağ-ova sıkıştığında,
Düşman Müslümanları kıydığında
Kim çıktı, ona karşı? Osman çıktı,
Memleket gözyaşı döküp Huday'a sığındığında

Hapse bütün sevilenler toplandığında,
Birçok ardagerin kışını kıyıldığında.
Kim çıktı, ona karşı? Osman çıktı...
Memleket gözyaşı döküp Huday'a sığındığında

Sen saklandın Altay'ın kuzlarına
Sen tünedin kuzların buzlarına,
Kış, kışlağında yastığın demir kazık,
Dayandın kışın soğuk ayazına.

Gördük eşi de, dostu da,
Anlı şanlı Batır'ı da,
Dinlenmeden memleket koruyan Er Osman'dır.
Ne Rus'a, ne Çin'e satıldı mı?

Huda medet eylesin niyetine,
Rastlatmasın zalim düşman cellatına,
Korganım, ardagerim, asgarbelim
Düşmana karşı seni saldı halkın.

Salam sana, altın Alaş asgar bele,
Orada ki on iki Abak, bütün ele
Tanrı Dağı'nın başındaki gözetlemeden,
Bizde dilek diliyoruz Osman Er'e.

Abdülkerim Intıkbay
10. 10. 1946

Türkçülük bayrağı Türk bayrağıdır; iki bin beş yüz yıldan beri Türk göklerinde dalgalanan Türk bayrağı... Türk soyu, bir avuç insan kalsa bile, bu bayrak bu göklerde dalgalanacak, bu bayrağın gölgesi bu topraklar üzerinden eksilmeyecektir. Onu kıskananlar, onu parçalamak, onu bulunduğu yerden indirmek isteyecekler elbette bulunacak; lakin bunu tasarlayanlar değil bir takım cüce ruhlu insanlar, hatta kudurmuş bir sel bile olsalar, onları, her zaman çarpıp devrilecekleri bir set, iman dolu Türk göğüsleri karşılayacaktır.

Türkün, dünyanın efendisi olarak yaşadığı uzun yıllar, bu bayrak mavi göklerin, alınmaz kalelerin ve yenilmez orduların süsü, şerefi olmuştur. Sonra hain eller onu tırmıkladılar. Fakat gün gelecek, sağlam bileklerin üzerinde yükselecek olan bu bayrak yine eski yerlerde dalgalanacaktır.

Türkçülük bayrağı, Türk bayrağıdır. Milattan önceki çağlarda, dağılmış Türk birliğini kurmak için çalışan Kun kahramanı Çiçi'yi Çinliler, oturduğu şehirde basıp kışattıkları zaman, az sonra büyük bir şehitler mezarlığı haline gelecek olan Türk kalesinin duvarları üzerinde dalgalanan beş renkli bayrak, bu bayraktı. Çinlilerin kaptığı Türk istiklalini kurtarmak için on yedi erle dağa çıkan İlteriş, bu ülkü yolunda düşmanla boğuşurken, Gök Türk ordusunun üzerinde yükselen bayrak, bu bayraktı. Alp Arslan, Malazgirt'te Türk azmine karşı durmak isteyenleri yere sererken; Birinci Kılıç Arslan, bu mübarek toprakları haçlı sürülerine mezar yaparken; Aydın oğlu Umur Bey, İzmir'de şehitlik rütbesini kazanırken bu bayrağı yüceltmışlerdi. Bu bayrağın gölgesinde vuruşarak ki Avrupa'nın birleşmiş ordularını, Yıldırım Beyazıt Niğbolu'da, İkinci Murat Kosova'da yere sermişlerdir. Burak Reis'i, Akdeniz'in bu yiğit çocuğunu, alevlerin kucağına atan bu bayrağın sevgisiydi. Gazi Osman Paşa, gücünü bu bayraktan almış, Çanakkale ve Sakarya'nın gazilerini ve şehitlerini, bu rütbelere bu bayrak ulaştırmıştır.

Bu bayrak Türk göklerinden eksik olmayacaktır. Onu dalgalandığı yerden indirmek isteyenleri ve isteyecekleri bekleyen akıbet maddi ve manevi ölümdür. Jan Hunyad, bu usta Macar askeri, tükürdüğünü yalayan Avrupa'nın birleşmiş ordularının başında Türkiye'ye karşı yürüdüğü zaman, Varna'da bunun için yere serilmiştir. Andrea Dorya'nın namı ve şerefi, Preveze'de Türk Akdeniz'in sularına bunun için gömülmüştü. Çerkez Ethem Türk yumruğunu bu yüzden yemiş, Kürt Şeyh Sait darağacını bundan boylamıştı.

Bu bayrağın düşmanları hem içeride, hem dışarıdadır. Dışarıdaki düşman bilinen düşmandır. Bunun adı bazen Moskof, bazen Yunan, bazen İtalyan olabilir. Adına olursa olsun, bu düşmanın cevresi taktır.

BOZKURT yazarlarından; kıymetli ülküdaşımız Önder Turancıol Beğ, 9 Ağustos tarihinde evlenmiştir.

Önder Beğ'e ve eşi Kübra hanımefendiye hayat boyu mutluluklar dileriz.

sonra da ister bir haçlı sürüsünün başında mağrur bir kumandan; ister dünyayı kendine esir etmek isteyen kızıl bir çar olsun; ister daha dün bu mukaddes toprakların bir parçasını bol keseden başkasına vermeye kalktığı halde sonradan kahramanlık taslamaya kalkan Don Kişot; ister cizvit papazlarının tarikat değiştiren çifit müritleri kılığına girmiş bulunsun yine eremeyecektir.

Türkçülük bayrağı Türk bayrağıdır; iki bin beş yüz yıldan beri Türk göklerinde dalgalanan Türk bayrağı... Türk soyu bir avuç insan kalsa bile, bu bayrak bu göklerde dalgalanacak, bu bayrağın gölgesi bu topraklar üzerinden eksilmeyecektir. Onu kıskananlar, onu parçalamak, onu bulunduğu yerden indirmek isteyecekleri şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bekleyen akıbet de bu bayrağın gölgelendirdiği topraklara serilmektir.

23 Temmuz ile 7 Ağustos 1919 arasındaki günler yakın tarihimizin en önemli günleri arasında sayılmaktadır. Milli mücadelemizin; ilk andaki mecburi dağınıklığından kurtularak birleşik yapıya kavuşmasını sağlayan, bölgelerin direnişinin bir araya getirilip işgale karşı topyekun karşı koyuşun kararlaştırıldığı toplantının, Erzurum Kongresinin toplandığı tarihtir 23 Temmuz-7 Ağustos...

Erzurum Kongresi, Bozkurt Atatürk'ün Samsun'a varışı ve Amasya Tamimi'nin ilanından sonra 3. aşamadır. Amasya ve Havza'daki faaliyetlerden kuşkulanan İstanbul hükümeti kendisine geri dön emri verdiğinde Mustafa Kemal Paşa buna aldırış etmez ve 25 Haziran'da Tokat'a gider. Oradan önce Sivas'a uğrar fakat İstanbul hükümetinin Elaziz Valisi Ali Galip'e verdiği tutuklanma emrini haber aldığı için Erzurum'a geçmeyi uygun görür.

Atatürk, 3 Temmuz 1919 günü Erzurum'a geldi. Kendisi der ki "Benim Erzurum'a gelişim, bütün milletin ateşten bir çember içine alınmış olduğu bir zamana tesadüf etti. Bütün millet bu çemberin içinden nasıl çıkılacağını düşünmekte idi". 15 Temmuz 1919 günü, Ilıca önlerinde Erzurumlular tarafından coşkun bir şekilde karşılanıldı. Zaman Çukurova'da muhacir olarak bulunup Erzurum'a dönen ihtiyar Mevlüt Ağa ile aralarında geçen konuşma, bu ateşten çember içinden mutlaka çıkılması gerektiği fikrini Atatürk'te daha da perçinledi. Hayır Paşa, fakat dinç Mevlüt Ağa'ya Mustafa Kemal Paşa sordu:

- Çukurova gibi verimli bir memlekette niye döndün? Yoksa geçinemedin mi?

Mevlüt Ağa derhal cevap verdi: - Hayır Paşam, geçimimiz çok rahattı. Son günlerde işittim ki İstanbul'daki ırzı kırıklar, bizim Erzurum'u Ermenilere vereceklermiş. Geldim ki göreyim, bu namertler kimin malını kime veriyorlar?

Atatürk, Erzurum'a gelişinden 5 gün sonra, 8-9 Temmuz 1919'da "*Sine-i millette bir ferd-i mücahit olarak çalışmak üzere*" çok sevdiği askerlik mesleğinden ve görevinden istifa etti. Artık, bir millet ferdi olarak, millettten kuvvet olarak tarihî vazifesine devam ediyordu.

Erzurum Kongresi, 23 Temmuz 1919'da tek katlı bir ilkokul salonunda toplanmıştı. Kongre, bir kurucu meclis gibi çalışarak 14 gün devam etti ve 7 Ağustos 1919'da çalışmalarına son verdi. Kongre'yi geçici başkan olarak Erzurum delegelerinden Hoca Raif Efendi açmış, delegelerin isim okunarak yoklaması yapıldıktan sonra başkanlık seçimine geçilmişti. Yapılan oylamada Mustafa Kemal Paşa, başkan seçildi.

Millî Mücadele'ye bayrak olan bir kongrenin Erzurum'da toplanışı bir tesadüfün eseri değildi; Mütareke hükümlerine göre asırlarca şehit kanıyla sulanmış Erzurum topraklarını da içine almak üzere bir Ermenistan kurulması isteniyordu. Bu durum, bölgedeki millî birlik ve mukavemet şuurunu daha da biletti. Keza, Kongre'ye Doğu Karadeniz il ve kasabalarını temsil etmek üzere 17 delege ile iştirak eden Trabzon'da da Pontus tehlikesi vardı. Bölge Rumları, Mondros Mütarekesi'nden faydalanarak Pontus Rum Devleti kurma hayali içindeydiler. Bu bakımdan tehlike müşterektir. **Kararlar :**

1. Doğu illeri ile Trabzon ve Canik sancağı hiçbir sebep ve bahane ile Osmanlı topluluğundan ayrılması mümkün olmayan bir bütündür.
2. Her türlü yabancı işgal ve müdahalesine karşı, millet birlik olarak kendisini müdafaa ve mukavemet edecektir.
3. Vatanın ve istiklâlin muhafaza ve teminine İstanbul Hükümeti muktedir olamadığı takdirde, gayeyi temin için Anadolu'da geçici bir hükümet kurulacaktır.
4. Kuvva- i Millîye'yi amil ve irade-i milliyeyi hâkim kılmak esastır.
5. Hristiyan azınlıklara siyasî hakimiyet ve sosyal dengemizi bozan imtiyazlar verilemez.
6. Manda ve himaye kabul olunamaz.
7. Millî Meclis'in derhal toplanmasına ve hükümet işlerinin meclisin denetimi altında yürütülmesine çalışılacaktır.
8. Milletimiz insanî ve asrî gayeleri tebcil, fennî, sınaî ve iktisadî hal ve ihtiyacımızı takdir eder.

Sonuçları bakımından bu derece önem taşıyan Erzurum Kongresi için Mustafa Kemal Paşa, kapanış konuşmasında "*Tarih, bu Kongremizi şüphesiz ender ve büyük bir eser olarak kaydedecektir.*" ifadesini kullanmıştır.

Eskiden beri çalıştırılan kesim yönetim mekanizmasından daima uzak tutulduğu için memlekette en ufak bir sorun bile çıksa, işler yolunda gitmese, iktisadi sorunlar çıksa, bunun acısının çıkartılacağı ilk kesim işçiler olur. İşçi kesimi ağzı var,dili yok türünden yapıya sahiptir. Yönetilen durumunda olduğu için bu kitleye fikir soran fazla olmaz.

Türkiye Cumhuriyeti 1475 sayılı iş kanununu anayasaya koymuştur. Bu seneye kadar bu yasa ile sorunlar giderilmeye çalışılıyordu fakat yasada o kadar çok boşluklar vardı ki sorunların çözümlenmesi imkansız hale gelmişti. Yasama organı buna çözüm bulmak için 4857 sayılı kanunla eski kanunu çağa ayak uydurmaya çalışmış, Avrupa Birliği işçinin hakkını çok savunduğu için(!)Avrupa Birliği normlarına sokmak istemiştir. Ancak bunu yaparken de hükümet gebe olduğu kesime (işverene) karşı gelememiş onların dediğini de yapmak zorunda kalmıştır. Böyle bir karışık ortamda bu yasa çıkarıldı. 4857 sayılı yasanın dikkat çeken bazı maddelerini inceleyelim.

Bu yasanın çağdaş normlara uygun olması amaçlanmış fakat ne kadar çağdaş ne kadar işçinin hakkını savunuyor birlikte göreceğiz. Yasa kabul edildi ve şu an uygulamaya girdi. Ayrıca yasadaki boşlukları da bu vesileyle çıkarmış olacağız.

lehmatbockinoglu@myynet.com

4857 sayılı iş kanunu ücretin Türk parası ile ödeneceğini belirtmiş ve eğer ödeme yabancı para üzerinden kararlaştırılmışsa ödeme gününde rayici bedeline göre ödemesi öngörmüştür. Burada ki tereddüt yabancı parayla ödeme sağlanacak mı sağlanmayacak mı sorusudur. Çünkü ücretin kural olarak Türk parasıyla ödeneceğini belirten bu hükmü ücretin yabancı parayla ödenmesine imkan sağlamaktadır. Madde, ücretin yabancı para olarak ödenmesi kararlaştırılmışsa ödemenin Türk parası ile yapılacağını değil yapılabilceğini belirtmiştir. Eski yasada

Ücretin döviz üzerinden kararlaştırıldığı bir sözleşmede dövizle ödeme şartı öngörülmüşse ücretin Türk parası ile ödeneceği öngören düzenlemeden yasanın bu yola gitmeyi engellemediği sonucuna varılabilir. Burada ki boşluk; İşveren ödemede gecikmiş olsun olmasının ödeme yabancı para üzerinden olmalı. Ancak işveren ödemede geciktiği zaman işçi vade zamanında ki rayice göre Türk parası olarak talep edebilmektedir. Bu durumda işçinin ödemesi ne kadar gecikmişse o kadar zararda olması sonucu ortaya çıkmaktadır. Bunu bir örnekle açıklamak gerekirse;bir işçi aylık 1000 euro üzerinden çalışmaktadır. (1euro=1000tl olsun) Bu işçinin 5 aylık birikmiş parası var işverende.Bunu talep etmek için dava açıyor fakat 5000 euronun şimdi ki TL. karşılığı üzerinden talep edemiyor ancak 5 ay önceki 5000 euro karşılığı TL. talep edebiliyor.

Yeni iş kanununda ücretin ödenme gününden 20 gün içinde mücbir neden dışında ödenmemesi durumunda (bu süre bilim komisyonu tarafından 10 gün olarak belirlenmiş ve mücbir sebep şartı aranmamıştı) işçinin iş görmekten kaçınabileceği bu işçinin kişisel kararına bırakılarak kabul edilmiştir.Bu hakkını kullanan işçinin hizmet akdi feshedilemeyeceği gibi yerine yeni işçide alınamayacağını bu işlerinde başkasına yaptırılmayacağını öngörerek hakkın etkili şekilde kullanılması sağlanmak istenmiştir. Görünüşte işçinin hakkını korunmasını esas alan bu madde konulan yasaklara aykırılık hakkında herhangi bir yaptırım öngörmemiştir. Yani daha açık bir şekilde söyleyecek olursak madde güzel işçinin hakkını savunuyor fakat işveren bu maddeye aykırı hareket ederse verilecek ceza yok.

Bir diğer konuda, çalışılmayan süre için ücret talep edilip edilemeyeceğine ilişkin herhangi bir hüküm yer almamaktadır.

Oysa, bilim komisyonu tarafından hazırlanan tasarıda çalışılmayan süre için ücret talebinde bulunabileceği açıkça öngörülmüştü.

Aksi yönde yaptırımın doğuracağı sonuç, iş görmekten kaçınma hakkının fiilen imkansızlaştıracağı, işverenin eline ücretsiz izin uygulamalarına benzer bir araç verilmesinin de yolunu açmıştır. Daha açık söylemek gerekirse bu tasarımı hazırlayan bilim adamları tarafından çalışılmayan süre için ücret isteme hakkına sahip olma kararı alınmıştı fakat daha sonra bu madde yürürlüğe alınmayarak boş bırakılmıştır. Bunun da doğuracağı sonuç işveren istediği zaman işçiyi ücretsiz izine çıkarabilir.

Ücretin tabi olduğu zaman aşımı, borçlar kanununda öngörülen 5 yıllık süre aşımında uygulamak gerekmektedir. 5 yıllık süre, alacağın muaccel olduğu tarihten itibaren başlayacağı için, hizmetin devam etmekte olması zaman aşımının işlemesine engel olmamaktadır. Bunu basit bir örnekle açıklamak gerekirse: 7 yıllık fazla çalışma ücreti için dava açan bir işçi bunun ilk 5 yılı zaman aşımına uğramış olması sebebiyle son 2 yıllık alacağına kavuşabilmesi olmasıdır. Açılan davada fazla çalışmanın hakkı saklı tutulması da zaman aşımına engel değildir. Bu tasarı bilim komisyonu tarafından 10 yıl olarak öngörülmüş fakat 5 yıl olarak yasalaşmıştır.

Yeni yasa yıllık izin sürelerini ikişer gün artırmıştır. 12, 18, 24 gün yerine verilecek izin süreleri 14, 20, 26 gün olmuştur. Bunun yanında yol izni de 7 günden 4 güne indirilmiştir. Burada da işçinin karlı mı? Zararına mı? Olduğu açıkça görülmektedir. İşçinin kullandığı yıllık izini işveren bir bölümü 10 günden az olmamak şartı ile 3'e bölerek kullanılabilmektedir. Yani 14 gün izin kullanacak bir işçi bunu bir yılda 10 gün-2gün- 2 gün kullanılabilmektedir.

Haftalık Çalışma Sürelerinin İş Gününe Dağıtılması:

Eski kanunda(1475) en çok şikayet edilen konulardan biri, haftada bir yada birkaç gün fazla çalışan bir kişi o hafta içinde diğer günler kısa çalışarak fazla çalışma ücreti ödenmeden denkleştirilmenin yapılmasıydı. Yeni kanunda ise, bu bir haftalık süre iki aya çıkarılmış fakat günlük

4857 sayılı yasanın 83.maddesine göre; işçi, iş sağlığı ve güvenliği açısından sağlığını bozacak veya vücut bütünlüğünü tehlikeye sokacak, yakın, acil ve hayati bir tehlike ile karşı karşıya kalırsa aşağıda değinilen süreci işlettikten sonra iş görmekten kaçınabilecektir. Bu hakkın kullanılması için, işçinin iş sağlığı ve güvenliği kuruluna başvurarak durumun tespiti ve önlemini alınmasına karar verilmesine ve kurulun aynı gün toplanıp kararını işçiye yazılı olarak iletmelidir. Burada sorun çıkabilecek husus, kurul karar vermede gecikilmesi veya talebin aleyhinde bir sonuç çıkması durumunda işçinin iş görmekten kaçınma yoluna gidip gidemeyeceğidir. Yasada açıkça belirtilmediği üzere bunun riski işçiye ait görülmektedir. Yani hasb'el-kader işçi haksız görülürse tehlike yüzünden, kurulun inceleme süresi vb. durumlardan dolayı çalışılmayan süreler tamamıyla işçinin üzerine yüklenecek.

Şunu da eklemek gerekir ki, gereken önlemlerin alınmaması halinde yasa, işçiye hizmet akdini önelsiz feshetme hakkı vermektedir. Bu hakkın kullanılması için 6 iş günü süre öngörmüştür. Böyle bir şeyin olması yersizdir çünkü gereken önlemler alınana kadar işçi zaten iş görmekten kaçınabilecektir yani çalışmayacaktır. Örnekleyecek olursak: Bir işçi çalıştığı ortamda hayati tehlike var. Bu tehlikeyi kurula söyleyip söylememekte kararsız çünkü bunu kurula söylerse ve kurul bunun tespiti için 1 hafta uğraşırsa işçi çalışamayacaktır. Kurul işçinin aleyhine karar verirse çalışılmayan süre işçiden kesilecektir. Yok, işçinin lehine karar verilir ise işçi şartlar düzeltilene kadar çalışmayacaktır. Bu durum oluştuğunda da yasa, 6 iş günü içinde düzeltilmezse, işçinin sözleşmeyi feshetme hakkını tanıyor. Bu yasaya göre ortaya çıkan bazı sorular:

1. Ücretin ödenmediğinde işçinin işi bırakabilme hakkı var. Peki ücret sayılmayan ikramiye fazla çalışma vb. durumunda bu hakları devam ediyor mu?

2. Yargıtay da 2 yıl önce alınan kararda zaman aşımı süresi hizmet akdinin feshinden itibaren 5 yıllık süreye

3. Yasanın 34.maddesine göre ...işçi çalışmadığı için iş akidleri feshedilemez işleri başkalarına yaptırılmaz.Bu sorun çıkarsa cezai veya hukuki yaptırımı düzenlenmemiş.Bunun sonucunda nasıl hukuki sonuca bağlanabilir?

Konunun başından beri yasada ki boşlukların önemli noktalarını gördük fakat konunun temelini araştırmıyoruz. Daha açık konuşmak gerekirse hükümet kendi seçmeni olan işçi kesiminin tarafını değil de niye işveren kesiminin tarafını tutuyor? İşte bu soruya yanıt vermek için iğneyi kendimize batırmamız gerekir. Hükümet olan partiler işçi kesimine güvenmiyor çünkü bu işçi kesiminin kendi arasında birlik beraberlik yok. İşçi kesiminin lehine hareket etse de bunu işçi kesimi anlamaz çünkü bu kitlenin tek düşüncesi var aç karnını doyurmak. Niye hakkını savunmuyorsun? denildiğinde de 'sendikaya aylık para veriyoruz onlar savunsun' cevabı alınıyor. Gariptir bazı sendikalarda hükümet gibi düşünmektedir. İşçinin istediğini yapacağı yerde işverenin isteğini yapmak zorunda kalıyor sebebi hakkını savunduğu işçi kesimine güvenemiyor.Basit bir örnek verecek olursak,sendika grev kararı aldığı anda işçilerin içinde işverene yalakalık yapmak için grev yapmayanlar olacak.İkinci sebep de işveren yine işçi kesimini yönlendirerek A sendikasını işyerinden çıkartıp yerine B sendikasını getirme gücünde olabiliyor.Diğer taraftan Hükümet işveren kesimini ürkütürse yatırımlar yurt dışına kaçma ihtimali olabiliyor ama işçi kesiminde böyle bir ihtimal yok.Bu sebeplerin hepsi toplanıp tek bir ortak payda da birleşiyor o da işçi kesimi daima ezilmeye mahkum kalacaktır ta.. ki birleşip tek bir yumruk gösterip elini masaya vurana kadar.Aksi takdir de bu kapitalist ekonomide işçi daha çok ezilecek ve fakirleşecek, işveren daha çok zenginleşecek çünkü gelen hükümetler işçiye dikkate almıyor, işverene uşaklık yapıyor.

Bu o kadar büyük boyutlara ulaştı ki IMF'ten gelen paralar yine bu işverenlere gidiyor. Bunların karşısına geçmez isek TÜRKİYE Cumhuriyeti de, Amerika gibi bir yandan obezlik hastalığıyla uğraşırken diğer taraftan açlıktan ölen kesimle uğraşmak zorunda kalacak.

VATAN KURTULSUN

Önümüzde çok uzun, engebeli bir yol var ama bu karanlık günlerden çıkmak için bu yolu çok kısa bir zamanda açmamız, engelleri-duvarları yıkmamız gerekli. Yağmurlara, karanlık bulutlara, uçurumlara, aşılması zor demirden dağlara, geçilmesi hayal olan nehirlerle , denizlere aldırmayacağız. Koşacağız, aşacağız, geçeceğiz, efsane olup demirden dağları eriteceğiz. Gerekirse kanatlanıp hayal kokan şehirlere uçacağız.

Hep birden inanacağız. Yürekten, gönülden, zihinden inanacağız. Her şeyimizi bu yola adayacağız. Gerekirse kendimiz ateş olup yanacağız ki, bu karanlıklara bir nebze ışık olalım.

Gün gelip de koskoca ummanın ortasında yalnız kalırsak yılmayacağız, tükenmeyeceğiz. Zaten tükenmek bizim yapımız değil! Ruhumuz, gönlümüz bitmeyi, tükenmeyi kabul etmez, edemez. Sabırla, imanla, inançla derin denizlerden kurtulup yolumuza devam edeceğiz.

Arkadaşım, hedefimiz çok büyük ve sen bu büyük hedeflerin büyük ve güçlü bir neferisin. Amaçlarına koşacaksın, yılmayacaksın, bitmeyeceksin, yıkılmayacaksın. Çünkü sen destanda doğdun, mucizeyle gözlerini açtın ve senin ölümün de destanlara geçecek. Efsaneleşip tekrar doğacaksın. Böylece inançlarınla birlikte ölümsüzlüğü de yakalamış olacaksın. Sakın üzülme, bu büyük silsileden senin gibi daha çok kahramanlar yiğitler gelecek. Yanında, çevrende kimse olmasa da korkma! Dön arkana bak; Murat'ı, Fatih'i, Attila'yı, Temür'ü, Kür Şad'ı, Çingiz'i göreceksin.

Unutma! Sen efsane olacaksın ki; ardından gelenler seni görsünler, seni bilsinler ve Sen olabilsinler.

Ve sonunda, senin benim bizim ve bizden sonrakilerin kanıyla bırak vatan kurtulsun...

GÖKBİKE MİRZA

Doludizgin Kıbrıs; emekli Albay Hüseyin Mümtaz'ın Temmuz ayı içerisinde yayına çıkan yeni kitabıdır. 376 sayfadan oluşan kitap Toplumsal Dönüşüm Yayınları tarafından neşredilmiştir. Takip edebildiğimiz kadarıyla Doludizgin Kıbrıs, sayın Hüseyin Mümtaz'ın yayımlanan 14. kitabıdır.

Milli hassasiyetlerini muhafaza eden çevrelerce takip edilen pek çok dergide ve internet sitelerinde makaleleri yayımlanan Albay Hüseyin Mümtaz, bir dönem Kıbrıs'taki vatan mücadelesinin ön cephesinde çarpışmış deneyimli bir asker olmasının yanı sıra kaleminin sağlamlığı ve yazılarında ustalıkla kullandığı bilgi birikimi ile de başarılı bir yazar olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştır.

KİTAP TANITIMI

Kitabın arka kapağında sayın Hüseyin Mümtaz şöyle diyor : **“Bıkıp usanmadan her gün Kıbrıs'ı yazıyorum. Peki Türkiye'nin başka problemi yok mu? Elbette var ama Kıbrıs, geline bu aşamada hepsinin düğüm ya da çözüm noktası. Çünkü Kıbrıs sadece Kıbrıs değil...Kıbrıs Malazgirt, Viyana ya da Çanakkale...**

Kıbrıs Düyunu Umumiye, kapitülasyon, Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey, Topal Osman Ağa.Kıbrıs tevhidi tedrisat, türban, Akepe'nin Çankaya'ya çıkması, Atatürk'ün devrim kanunlarıyla, aslında Cumhuriyet ile hesaplaşma...

“Tarihi uykulardan” hep son anda uyanan Türkiye, bugün de uluslararası büyük planların hedefinde. İçerde ise, **yıllardır bir gaflet gözümüzün önünde büyüyor ve büyütülüyor.**

Ya Sev Ya Sevr adlı yeni kitabı hakkında böyle söylüyor Hulki Cevizoğlu. Hazırlayıp sunduğu Ceviz Kabuğu adlı program ile milli konulara hassasiyeti olan bütün çevrelerin beğenisini kazanan Cevizoğlu, bir gafletin büyümesi olarak adlandırdığı 1991 ruhunu ve Özal zihniyetini gözler önüne seriyor.

Cevizoğlu; **“Bugün, bu ülkede yaşayan bizler “ya bu ülkeyi sevecek, ya da Sevr’e razı olacak...” noktaya geldik.”** Diyor.

Yeni yayımlanan bir kitap olmasına rağmen çok kısa bir sürede 9. baskıya ulaşan Ya Sev Ya Sevr de, önemli araştırmaların yanı sıra, programa katılan Osman Özbek, Osman Pamukoğlu gibi paşaların anlattıklarına da yer verilmiş. 128 sayfadan oluşan kitap Ceviz Kabuğu yayınları arasından çıktı.

Tanıtmış olduğumuz diğer kitaplar gibi Doludizgin Kıbrıs'ın ve Ya Sev Ya Sevr'in de korsan baskılarını kesinlikle almayınız, dağılıp gürhunun yasa dışı gelir elde etmesine destek vermeyiniz.

MİRALAY REŞAT BEĞ

(Rahmetli Dr. Necip Hablemitoğlu'nun kaleminden)

O, Türklüğün sessiz onurudur, gururudur, cesaretidir. O, Türk Ulusu'nun temsil ettiği tüm değerlerin simgesidir. O, başlı başına bir Türkiye'dir. Ve O'nun yazgısı, gerçekte Türkiye'nin yazgısıdır... Ama kaç kişi bilir O'nu ve kaç kişi hatırlar? Kaç kişi özgürlüğümüzü, bağımsızlığımızı, hatta aldığımız her nefesi borçlu olduğumuz adsız kahramanlardan biri olarak kendisini yâd eder? Cumhurbaşkanı mı, Başbakan mı, TBMM Başkanı mı, Anayasa Mahkemesi Başkanı mı, Yargıtay Başkanı mı ya da bu ülkeyi yöneten bürokrat ve politikacılar mı?

Eğer bir gün yolunuz Sandıklı-Afyon arasına düşerse, lütfen O'nu ziyaret ediniz. Marmaris, Bodrum, Kuşadası, Antalya, Fethiye gibi hemen çoğunluğumuzun yılda en az bir kez tatil için geçtiği yol üzerindedir O. Her gün on binlerce aracın geçtiği yolda, herkes bakar da O'nu görmez. Daha doğrusu görmezlikten geliriz o küçücük tabelayı!.. Belli belirsiz şu ibareyi okursunuz: "Albay Reşat Bey - Çiğiltepe Şehitliği 10 km"!..

10 kilometrelik yolu ancak yarım saatte alırsınız. Aslında yol bile denemez; taşlar, çukurlar ve tozlar arasında tepeleri tırmanırsınız. Yol ayrımında bir tabela daha görürsünüz; en az Türkiye'yi yönetenler kadar kararmış kalpli avcılarının nişangahı haline geldiği için bir tek kelimeyi bile okuyamazsınız. Yolu rasgele sağdan takip etmişseniz, bir süre daha güç bela ilerledikten sonra O'na ve O'nunla birlikte bu vatan için, bugünlerimiz ve yarınlarımız için canını veren

TÜRK YIGİTLERİ
kahramanlarımızın yatdığı şehitliğe ulaşabilirsiniz... Tek duyduğunuz, bölgenin en yüksek ve stratejik tepesindeki şiddetli rüzgârın uğultusudur. Başka ne bir ses ve ne bir nefes yığılması duyabilirsiniz...
seviyorsanız, Cumhuriyetin erdemlerine inanıyorsanız, Türklük bilincine sahipseniz, Albay Reşat Bey ve diğer şehitlerimizi elbette ki duyamaz ama tüm benliğinizde iliklerinize kadar hissedersiniz!.. Onların sizin ziyaretinize de, dualarınıza da ihtiyaçları yoktur; çünkü erişebilecekleri en üst mertebeye zaten ulaşmışlardır. Belki birkaç damla gözyaşı ve kalpten gelen minnet ve teşekkür!.. İsteseniz de başka bir şey veremezsiniz.

Yapabileceğiniz tek şey, Onları hissetmektir.

Bir de çevrede duyarsız insanlarımızın bıraktıkları çöpleri toplayabilir; tozlanmış mezar taşlarını, Reşat Beyin büstünü ve kitabeleri sevgiyle silebilirsiniz. Hepsi o kadar!..

1879'da İstanbul'da doğan Reşat Bey, 1896'da Harp Okulu'nu bitirdikten sonra, Türk Ordusu'nun farklı komuta kademelerinde görev yapmış; Trablusgarp ve Balkan Savaşları'na katılmıştır.

Askerî Mahkeme üyeliği de yapan ve Birinci Dünya Savaşı'nda Çanakkale Cephesi'nde olağanüstü kahramanlığı ile dikkatleri çektikten sonra getirildiği 17. Alay Komutanlığı görevindeyken Muş'un Rus işgalinden kurtarılmasında da önemli rol oynayan Reşat Bey, XVI Kolordu Komutanı Mustafa Kemal Paşa'nın takdirlerini kazanmıştır.

Ünlü Ziya Paşa'nın oğlu olan Reşat Bey, daha sonra 53. Tümen Komutanlığı'na getirilerek Suriye Cephesi'nde görevlendirilmiştir.

1918'de İngilizlere esir düşen Reşat Bey, daha sonra esaretten kurtulur kurtulmaz Aralık 1919'da Millî Mücadele'ye katılmak üzere İnebolu'dan "İstiklal Yolu" üzerinden Ankara'ya geçmiştir. Reşat Bey, Mustafa Kemal Paşa tarafından 11. Kafkas Tümeni (sonradan 21. Tümen) Komutanlığı'na getirilmiştir.

Yarbay rütbesi ile İnönü ve Sakarya muharebelerine de iştirak eden ve olağanüstü performans gösteren Reşat Beye, son olarak 57. Alay Komutanlığı görevi verilmiş; bizzat Başkomutan Mustafa Kemal Paşa tarafından, Büyük Taarruz'un ikinci gününde, muharebenin ve de ülkenin -ulusun kaderini etkileyecek en kritik mevkide yer alan -Sincanlı Ovası'ndan Dumlupınar'a kadar tüm yolların önündeki en stratejik engel olan- Çiğiltepe'yi düşmandan temizlemesi emredilmiştir.

Ne var ki, bu tepenin önemini çok iyi bilen Yunan Başkomutanı Trikopis ise, en zinde kuvvetlerini, üstün ateş gücüyle bu tepeye yığmış; tahkimatı tamamlamıştır.

İşte, gerisini resmi kayıtlardan izleyelim:

"... 27 Ağustos 1922 sabahı 57. Alay bu tepeyi kuşatmış, saat 10.30'da Mustafa Kemal telefonda komutana;

- Reşat Bey, bu önemli tepeyi ne zaman alacaksınız?
- Komutanım, yarım saat sonra alacağız.
- Başarılar diliyorum.

Mustafa Kemal (10.45):

- Düşmanın halen direndiğini görüyorum. Gözümüz o tepede, çok önemli.
- Komutanım tepeye düşman bir tümen yığılmış direniyorlar. Ama alacağız komutanım, mutlaka alacağız.

Mustafa Kemal (11.00):

- Reşat Bey'i istiyorum.
- Komutanım Reşat Bey size bir mesaj bırakarak intihar etti. Okuyorum, komutanım.
- Yarım saat zarfında bu tepeyi almak için söz verdiğim halde sözümü yapamamış olduğumdan dolayı yaşayamam komutanım.

Mustafa Kemal'in gözlerinden yaşlar boşanır:
- Allah rahmet eylesin, Reşat Bey büyük bir vatanseverdir.

11.45 Başkomutanın telefonu çalar:

- Çiğiltepe alınmıştır komutanım. Yüzlerce ölüsünü bırakan düşman Sincanlı Ovası'na doğru kaçmaktadır, arz ederim".

İlgili resmi kayıt burada biter.

Sonrasını Başkomutan Mustafa Kemal Paşa şöyle ifade eder:

"*Türk Askerine,
Dünyanın hiçbir ordusunda yüreği seninkinden daha temiz, daha sağlam bir askere rast gelinmemiştir. Her zaferin mayası sendedir. Her zaferin en büyük payı senindir. Burada şehit olan kahraman evlâtlarımızı minnetle anıyorum, ruhları şâd olsun.*"

Başkomutan Mustafa Kemal

Şimdi, yukarıdaki en büyük Türkün Atatürk'ün yüreğinden kopan bu sözler, Albay Reşat Bey Şehitliği'ndeki mermer bir kitabeye nakşedilmiş. Başınızı biraz çevirirsiniz, sıra sıra şehitlerimizin kabir taşlarını okursunuz.

Acısını duyarsınız, hayatlarının baharında, komutanları Reşat Bey'in onurlu intiharından sonra gözlerini kırpmadan ölüme doğru koşan gencecik yiğitler!.. Bizler ve bizden sonra gelecekler için en değerli varlıklarından, canlarından vazgeçmiş Türk oğlu Türkler!.. Sonra ana kitabede şu satırları okursunuz ve duyduğunuz acı, sonsuz bir Türk olma onuruna ve gururuna bırakır yerini:

"Bu vatan toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarındır.
Bir tarih boyunca onun uğrunda,
Kendini tarihe verenlerindir.
İleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine,
Şu kara toprağa girenlerindir."

Çiğiltepe'de 15 dakika gecikme ile kazanılan zaferi ve Türk askerinin inancını, o tarihî anı yaşayarak yaşatan Cenab Ozankan şöyle ifade etmektedir:

Çiğiltepe

İnatla dayandı düşman
Yerden bitercesine çoğala, çoğala,
Mermiyle vur,
Dipçikle vur,
Tükenmez gâvur oğlu gâvur.
N'edersin alamadık Çiğiltepe'yi,
Şehit verdik
Yiğit Reşat Beyi,
Tövbe ettik yaşamaya...
Daha gidecek can varmış helâlinden,
Kader bu ya...
Gün ışığında karardı benzimiz
Vıcık vıcık gömleğimiz
Kan akar her damardan.
Sonunda
Söktük hepsini topraktan
Yalın ellerimizle,
Göz yaşımızda parladı Çiğiltepe,
Bir nur...
İnanmıştık: Şehitler ile
Mustafa Kemal Paşa
Bizi korur...

Aziz naaşı Sandıklı'da defnedilmiş olan Albay Reşat Bey, askerî yaşamında üstün cesaret ve sevk yeteneğiyle çok sayıda madalya (mecidi nişanları, gümüş muharebe, liyakat, tahlisiye, Alman ve Avusturya-Macaristan savaş madalyaları) sahibi olmuştur. Şahadetinin sonrasında TBMM kendisi adına ailesine İstiklal Madalyası takdim etmiştir.

BOZKURT dergisi tarafından hazırlanan Kıbrıs Türkündür internet sitesi yeniden yayına başladı.

Bir yıl önce kurulan ve ilk kurulduğu günden bu yana, Kıbrıs davamıza hassasiyetle yaklaşan bütün çevrelerin övgü ve beğenisini kazanan Kıbrıs Türkündür; yeni dönemde de milli davamızın savunucusu olacak ve Kıbrıs'taki Türklük davasının büyük emektarı, Cumhurbaşkanımız Rauf Denktaş'ın destekçileri arasında yer alacaktır.

<http://www.kibristurkundur.com> sitesini ziyaret edenler; Kıbrıs davamızla ilgili önemli bilgi ve belgelerin yanı sıra, basın organlarında yer alan makale ve köşe yazılarına da günü gününe ulaşma imkanına sahip olacaktır. Bunun yanında ziyaretçilerin de makale veya görüşlerini ekleyebileceği kullanıcı destekli bir ara yüz de sitede yer almaktadır.

Beş Parmağına kanımızla kına yaktığımız güzel Kıbrıs'ımızın ; Lefkoşe'de, Ankara'da ve Brüksel'de yuvalanmış çakallar tarafından yutulmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde , Türk milletinin ihanete tepkisiz kalmayacağını küçük bir işareti olan Kıbrıs Türkündür.com adresini ziyaret ederek, sitede düzenlenen protesto kampanyasına siz de katılabilirsiniz.

KIBRIS TÜRK'TEN, TÜRK KIBRIS'TAN AYRILAMAZ

